

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS:
UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número: 505

del 2 al 8 de desembre de 1977

Preu: 15 pessetes França: 3ff

Santiago Carrillo

**"No he fet
cap concessió
als USA"**

(Pàgina 16)

A punt de constituir-se el Consell de la Generalitat

Cal complir els acords de Perpinyà

Reunió del Comitè Central del PSUC

"El Comitè Central del PSUC ha conegut i aprovat el contingut de les cartes que el Comitè Executiu havia dirigit al president de la Generalitat els dies 7 i 25 de novembre, reclamant novament l'aplicació dels acords de Perpinyà, especialment la formació d'un Consell Executiu d'unitat catalana sobre la base de la negociació conjunta del president i els partits amb representació parlamentària". Així diu un dels punts del comunicat del secretariat del Comitè Central del PSUC relatiu al ple d'aquest òrgan de direcció dels comunistes catalans, reunit els dies 26 i 27 de novembre a Barcelona. Aquest fou,

efectivament, un dels temes tractats per la reunió. Un tema que preocupa, no solament els comunistes, sinó tota la societat catalana, que observa com dissabte dia 3 pot ser anunciada la formació del Consell sense que, més enllà de les lògiques consultes, el senyor Tarradellas hagi impulsat una autèntica negociació conjunta com demanen els acords de Perpinyà, que estableixen explícitament la intervenció dels diputats i senadors. Quan tanquem aquest número de TREBALL, dos dies abans de l'anunci de la constitució del Consell, encara no se sap si els acords de Perpinyà seran respectats o

bé si el president de la Generalitat intentarà imposar el seu propi criteri, al marge dels partits que van obtenir la majoria el 15 de juny. D'això depèn, però, que la Generalitat provisional sigui representativa i democràtica i que es mantingui la unitat, essencial per fer funcionar la Generalitat i perquè aquesta pugui començar a resoldre els problemes de Catalunya.

* * *

Sobre aquest tema, el lector trobarà, —pàgina



5— un article del president del PSUC, Gregori López Raimundo, a la fo-

to de J. Civit dirigint-se, (Amplia informació de la reunió a les pàgines centrals).

No hi ha cap més alternativa

Aplicar el Pacte de la Moncloa

Aplicar els acords de la Moncloa esdevé una necessitat urgent. I no tots s'apliquen ni hi ha hagut fins ara una reunió conjunta dels partits signataris amb el govern que permeti també una corresponsabilització en l'aplicació del Pacte. Més aviat es pot dir que aquest ha començat a aplicar-se pels punts que menys afavoreixen els treballadors, que reclamen, amb raó, que sigui aplicat globalment. Alguns ministres del govern Suárez han actuat i actuen amb una clara irresponsabilitat i alguns sectors de la gran patronal tracten de pressionar perquè el Pacte se'n vagi en orris. Com han fet els homes del Foment de Treball Nacional, de Barcelona, que van aconseguir reunir, dilluns passat, més de dotze mil empresaris al Palau Blaugrana. (Pàgina 6) (A la foto de J. Soteras, no li calen comentaris)



El Congrés, l'hora del balanç

El Congrés de Cultura Catalana, una vella i tossuda aspiració dels nuclis intel·lectuals de l'oposició democràtica sota el franquisme, ha estat clausurat, diumenge passat, a Barcelona. El Congrés ha actuat en dos camps diferenciats però complementaris: el de la sensibilització popular i el de l'activitat científica i acadèmica. A l'hora del balanç, però, ningú no pot oblidar que el Congrés ha contribuït al llarg procés de recuperació de la nostra identitat nacional i a fer arrelar la necessitat de la plena normalització de la cultura catalana, i que ha deixat com a herència no només els seus treballs, sinó també l'exemple de la coincidència profunda de sectors molt diversos a l'hora de repensar el nostre passat i d'orientar el nostre futur.

(A la foto de J. Soteras, un moment de l'acte de cloenda que, sota la presidència de Josep Tarradellas, va tenir lloc al Palau de Congressos de Montjuïc)

La constitució, al centre d'atenció dels espanyols

MADRID, 30.— "Allò positiu de la filtració ha estat el fet que el tema de la constitució s'hagi col·locat al centre d'atenció dels espanyols..." Amb aquestes paraules, el diputat comunista i membre de la ponència constitucional professor Jordi Solé-Tura, explicava a un nombre elevat de periodistes l'opinió de l'esmentada ponència sobre un "affaire" que ja està ocupant, i no sense raó, l'atenció de tiris i troians els darrers dies.

Hi havia motius. Perquè després de la publicació, primer de 39 articles de l'esborrany a "Cuadernos para el Diálogo" i, després, del text sencer al diari basc "Egin", les més diverses crítiques i preses de posició s'havien expressat, tant pel que fa a la forma com al fons de l'assumpte.

Encara que potser caldria dir que, mentre que la majoria dels sectors polítics es quedaven simplement en l'anàlisi de la redacció del text, un altre sector, i no pas dels menys influents, llegiu l'Església, s'apropava, en una segona declaració de la Conferència Episcopal, al fons constitucional. És clar que en un to contradictori que, molt probablement, s'adreçava a mantenir posicions de privilegi no tant referit als temes al·ludits en la pròpia declaració sinó possiblement a d'altres, com l'ensenyament...

En qualsevol cas, segons va afirmar en nom de la ponència el professor Solé-Tura, el principi de l'aconfessionalitat de l'Estat es manté en l'esborrany de la constitució malgrat que alguns dels membres de la ponència havien suggerit una

altra formulació diferent.

Solé-Tura perfilaria, en la seva intervenció davant la premsa i altres mitjans de comunicació, algunes de les qüestions que s'havien suscitat amb la publicació del primer esborrany de la constitució. I, en primer lloc, el contingut de l'article 137, que, tot just va ser presentat en societat, encara que fos amb caràcter de filtració, va aixecar les iras de molts sectors polítics de les regions que lluiten per l'autonomia i l'esperen. "El requisit del milió i mig d'habitants perquè es pugui exercir el dret a l'autonomia era una de les possibilitats que havíem examinat per tal d'evitar que la constitució obrís una via al cantonalisme. Però ho vàrem rebutjar perquè mantenir-ho suposaria impedir que moltes regions poguessin exercir tal dret."

La veritat és que el tan discutit criteri ni tot just figurava en l'esborrany constitucional al qual s'havia arribat en la primera lectura. Però la filtració va sumir en la màxima preocupació les forces polítiques de diverses regions que, per començar, havien expres-

sat irades protestes contra tan restrictiu criteri.

RTV: CORRUPCIÓ I CONTROL PARLAMENTARI

Gairebé alhora que l'assumpte constitucional, esclatava un afer polític covat els anys del franquisme i que els darrers mesos pugnava amb força per sortir a la claror pública, contra vent i marea: la corrupció en el més important mitjà de comunicació estatal, la RTV.

I ho feia gràcies a un informe elaborat per un "comitè anticorrupció", creat el 27 de setembre passat en una assemblea de treballadors amb l'objecte d'investigar els possibles casos de corrupció, tant ideològica com econòmica, que s'esdevenien des de la mateixa creació de tan decisiu mitjà de comunicació.

La primera, la corrupció ideològica, saltava a la vista amb una força que a ningú no se li escapava ja que el franquisme continuava campant

per la seva menta que el país avançava en el procés de la democràcia. No n'era pas aliena la presència, al capdavant de tan decisiu mitjà, d'un home sortit de la "troupe" de l'almirall Carro Blanco, com és Rafael Anson, que, després de molts anys d'exercir de feixista pretenia ara envernissar la seva personalitat amb un ponderat democratism... encara que, naturalment, sense deixar per això de prosseguir per la sendera pràctica del franquisme militant.

La corrupció econòmica era desvetllada ara per l'esmentat comitè i amb ella els espanyols podíem sorprendre'ns, si encara ens restés una mínima capacitat de sorpresa, de la disbaixa que hi havia a RTV, mentre que els millors professionals del mitjà romani marginats, precisament per haver lluitat durant la dictadura per la democratització i el millorament d'un mitjà que fins ara ha excel·lit precisament per tot el contrari.

El mateix dia que aquest informe saltava a les pàgines dels diaris madrilenys, la

junta de portaveus del Parlament posava a punt la seva representació en l'anomenat Consell Rector Provisional de RTV, un organisme creat en el Pacte de la Moncloa per tal de vigilar l'objectivitat informativa d'allò que es cuina a Prado del Rey. Un organisme, al capdavant, al qual li pertoca una funció realment difícil, sobretot si no oblidem que al seu mateix si hi haurà una presència de representants de partits que pot fer anar en orris els objectius proposats. Vegem-ho. Dels trenta-sis membres que el componen, divuit han de ser nomenats pel govern. I els altres divuit es reparteixen de la següent manera: set per UCD, cinc pel PSOE i només un per cadascun dels altres grups parlamentaris. Ras i curt, esdevé obvi que la composició d'aquest Consell Rector de RTV no respon en realitat a allò que hauria de ser per tal d'exercir una funció com la que té encomanada. Però, tant sí com no, també esdevé obvi que els representants de l'oposició no s'accontentaran amb assistir-ne a les sessions com a simples espectadors. I que, al contrari, seran els ulls i les orelles que la societat que anhela una democràcia real i avançada tindrà en tot allò que s'hi vegi i parli.

En fi, els pescadors capturats pel F. Polisario quan pescaven en aigües saharianes retornaren dies enrere a Espanya acompanyats per representants de l'organització política de la República Democràtica del Sàhara i d'alguns altres de partits polítics espanyols, entre els quals hi havia la diputat del PSUC Maria Dolors Calvet.

Aquest tema, la captura dels pescadors pel F. Polisario, venia a posar novament l'accent en les responsabilitats del govern espanyol en l'ocupació, per part de Mauritània i el Marroc, de l'antic territori colonial espanyol, com també en la vulneració per part dels pesquers del nostre país de les aigües jurisdiccionals de la República Democràtica del Sàhara. Aquest és un tema que els propers dies serà discutit novament al Parlament, concretament a la Comissió d'Assumptes Exte-

riors, davant la qual el ministre Oreja Aguirre haurà de presentar un informe.

En arribar a Madrid, els mateixos pescadors ho dirien obertament: "Demanarem al govern espanyol —van dir— que ajudi aquest poble i no pas el Marroc i Mauritània. I als nostres companys pescadors que no pesquin en les aigües saharianes, mentre no ho autoritzi el Polisario."

LA REVOLTA DELS COMUNS

Després d'un cert compàs d'espera, les presons espanyoles han tornat a conèixer els darrers dies una nova revolta dels presos comuns. En aquesta ocasió concretament a la presó d'Ocaña on, després de l'avalot, quedaren destruïdes el noranta-cinc per cent de les cel·les.

L'esclat d'aquesta nova revolta tenia per origen la situació realment atípica en què es trobaven els reclusos, sotmesos a un règim denominat "d'observació de conducta" i que es concretava en el seu confinament, sense que hi hagués cap sanció que permetés a les autoritats penitenciàries aplicar tal mesura.

Però, tant sí com no, venia a posar sobre la taula un cop més la necessitat que s'obri una profunda investigació de la situació dels penals espanyols. Una situació que, en recents sessions plenàries del Congrés de Diputats i del Senat, fou qualificada de gravíssima i davant la qual es va acordar, en ambdues cambres, crear una comissió especial de parlamentaris, els treballs de la qual no es poden demorar. Perquè, com va dir en aquella ocasió el senador basc Joan Maria Bandrés "els ulls dels presos comuns estan fets en el Parlament..." I el que cal ara, a partir d'aquesta investigació de la comissió creada al respecte, és començar a aplicar una nova política penitenciària que, d'alguna manera, suposi un retrobament amb la iniciada en els temps de la segona República per la llavors director general de presons Victòria Kent.



El Sàhara, un tema viu. (Foto d'Arxiu)

El dit a l'ull

per IGNASI RIERA

Cardenals i cardenals

Hi ha un preludi d'hivern tenyit de porpra cardenalícia. La reacció dels cardenals davant l'anunci, en esborrany, d'una nova Constitució ha estat, si més no, cauta i desconfiada. Els presagis de mal averany, en boca d'alt jerarca, fan estremir: les pors multiseulars les traduïm, quan van unides de núvol sacre, en un aronsament còsmic o en una passió indeturable de menja-capellans frustrats i ineducats. (Frustrats perquè la història ens demostra que els menja-capellans no paeixen bé, i que acaben fent novenes que els guareixin d'un mal d'estómac persistent. Gairebé un 20 per cent de pelegrins a Lourdes són menja-capellans, desil·lusonats, emmalaltits, vells prematurs). Crec que els senyors cardenals es diverteixen poc: abans, senyors de vida dissipada i tèrbola, cortesans desvagats i intrigants, els cardenals esdevenien esperits desperts, amants de les arts i dels plaers de la vida, senyors al servei àulic del Senyor, o cirròtics condemnats, que es consumien tot esperant una *fiumata bianca* favorable. Ara els cardenals són estudiosos, treballadors, eclesiàstics irreprotxables, pastors d'ànimes, polítics responsables alhora del Regne de Déu i del regne dels fills de Déu. ¿No fa estrany, tanmateix, que aquests esperits venerables empal·lideixin de por davant d'un progrés constitucional que

els respecta tot l'espai que poden ocupar, i no els limita, en tant que ciutadans, el dret a prendre part en la resta?

Ahir vaig dinar amb un altre Cardenal que no ho és: el poeta revolucionari i cristià, Ernesto Cardenal, exiliat de Nicaragua, el seu país, lúcid denunciador d'una dictadura, com totes corrompuda: la del general Somoza. Tornarà, la setmana entrant, per prendre part en el Congrés de la Lliga dels Pobles. De moment, vol recordar-nos que hem de ser solidaris amb els pobres de la terra. Que hem de ser enemics de tota opressió, cosa que ens exigeix que impedim que segueixin els ajuts econòmics i d'armes que els governs postfranquistes del nostre país (¿que potser enyoren la dictadura?) fan al govern despòtic dels Somoza and Co. L'Ernesto Cardenal és autor d'una oració meravellosa per a la Marilyn Monroe. Amb la mateixa pietat immensa, una pregària, Ernesto, per als nostres cardenals, tan assenyats però tan estranyament obsessiònats pels progressos constitucionals, per als quals bé valdria entonar un cop més, i més sincer que mai, un bon *Te Deum*.

treball

REDACTORS
I
COL·LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), Toni Albert, Miquel Alzu, M. d'Amposta, Antoni B., Carles Fortuny, Joaquim Guzman, Gabriel Jaraba, Antoni Lucchetti, Rafael Ribó, Ignasi Riera, Jesús M. Rodés, Joan Sanjuan, Albert Presas, Rodrigo Vázquez Prada. Corresponsals: Magda Ballester, Enric de Gràcia, Josep Girona, E.J. Ricart, Manuel Luís, Josep Quintanas, Josep Sivilla, Carles Teixidor.

Confeció: Jaume Ribé.

Fotografies: J. Civit, Jordi Morera, E. Quintana, Jordi Soteras Jr.

Director: Joan Busquet

Redacció: Indústria, 254
Barcelona
Publicitat: Viladomat, 106, 8è.
Tel. 3231154
Barcelona
Edita: PSUC
Imprès a Ingemasa
Dipòsit legal: B 16948-77

La setmana a Catalunya

Dies decisius per a la Generalitat

El tema de la Generalitat continua dominant en el panorama polític català, al costat de les dificultats i oposicions per a l'aplicació del Pacte de la Moncloa. Efectivament, aquesta és una setmana decisiva per a la Generalitat provisional, ja que se sabran els noms dels membres del Consell Executiu i de la Comissió Mixta que ha de negociar el traspass de serveis amb el govern de Madrid.

TREBALL en parla en aquest mateix número i, per tant, fem-hi només una breu consideració: la necessitat indefugible de respectar l'acord entre parlamentaris, govern i president Tarradellas. Això és: una Generalitat de funcionament democràtic, en la qual els parlamentaris juguin el paper de Catalunya i que aquesta mateixa voluntat es trobi reflectida en la composició del Consell. No podríem acabar aquesta breu referència sense la necessitat d'urgir un programa per a la Generalitat. Un programa que es proposi crear una nova estructura administrativa —trencant definitivament l'enquistat aparell franquista de les diputacions—, que planteji grans opcions de govern i, sobretot, que comenci a perfilar-se com una alternativa vàlida enfront dels greus problemes que Catalunya té plantejats.

LES MUNICIPALS, GRAN BATALLA POLÍTICA

De tota manera, val a dir que el combat de Catalunya per la recuperació dels seus drets nacionals, de les seves institucions, dels seus instruments de participació democràtica serà dura i difícil. Per això les eleccions municipals es perfilen avui com una eina

decisiva. Del triomf de les forces progressistes i de l'esquerra depèn escombrar el franquisme dels ajuntaments, acabar amb la corrupció i endegar plans d'acord amb els interessos dels treballadors i de la majoria de la població, però una victòria de l'esquerra i del centre-esquerra tindrà també un significat polític inqüestionable des de la perspectiva d'aprofundir en la necessitat d'autonomia, d'afavorir la participació popular i de caminar cap a l'Estatut. Amb uns municipis neutres o continuistes, la Generalitat pot convertir-se indefinidament en provisional i poc operant.

Amb uns municipis progressistes, recolzats en la majoria de la població, la Generalitat haurà de convertir-se, per força, en eina de transformacions polítiques, socials i fins i tot econòmiques. Per això, començar a plantejar-se seriosament les eleccions municipals —i exigir la seva urgent celebració— és avui una tasca política de gran importància. Però les tasques polítiques importants no poden fer-se mai en abstracte: posar al dia el cens, inclouent-hi els centenars de milers de treballadors, la majoria immigrants, que no van poder votar a les eleccions de juny, ha de ser un objectiu immediat a desenvolupar a cada poble, a cada ciutat de Catalunya, per impedir

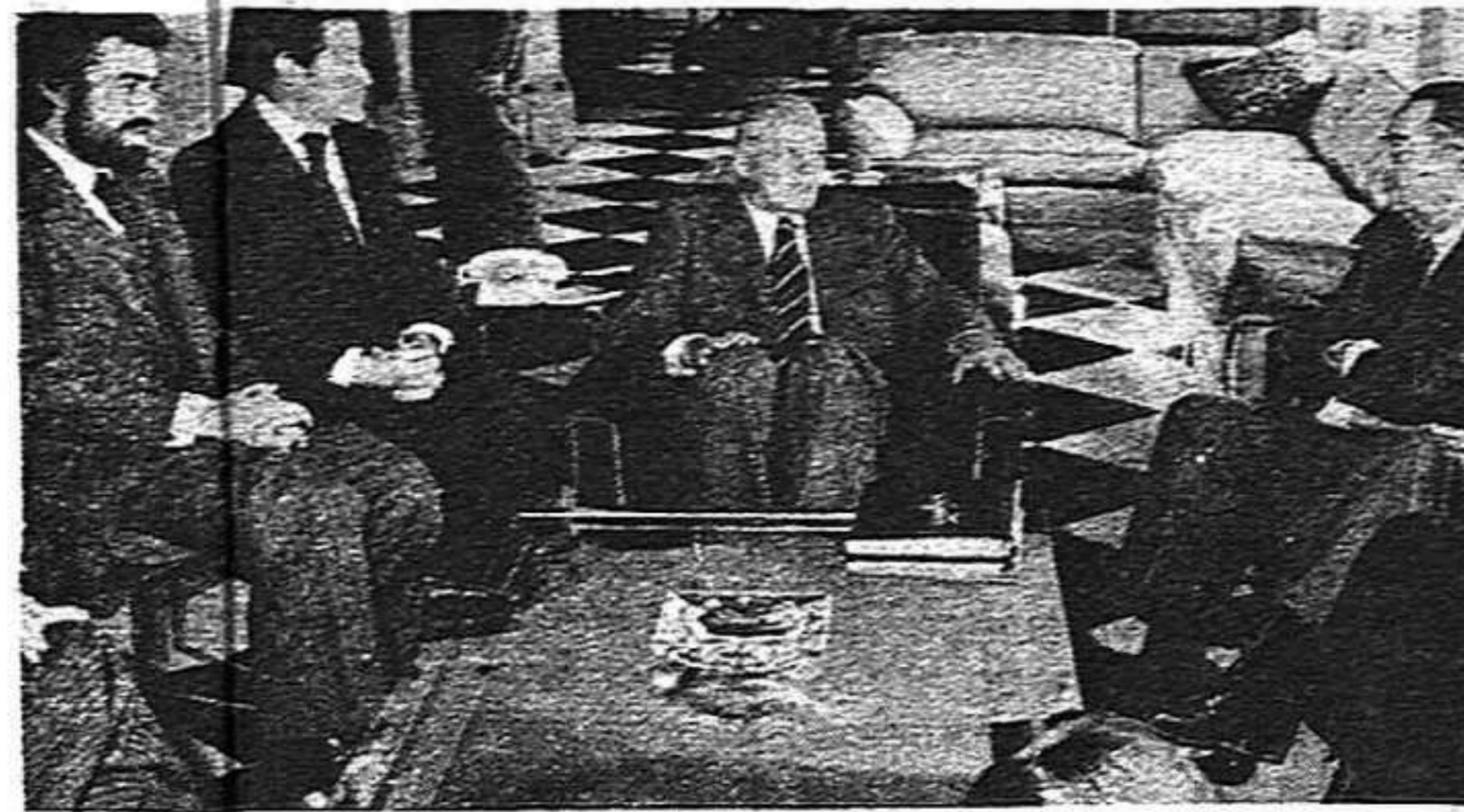
que el búnquer municipal deixi fora de joc aquests centenars de milers de vots per al canvi, vots contra la corrupció i l'especulació.

CATALUNYA I ANDALUSIA

Hem parlat de centenars de milers de treballadors immigrants que no van poder expressar-se el passat mes de juny i això ens porta a fixar-nos en l'anunciada celebració, per aquest final de setmana, del "Dia d'Andalusia", que vol commemorar-se també a Barcelona i altres poblacions de Catalunya. Evidentment, es tracta d'una celebració que, a Catalunya, esdevé complexa i, en qualsevol cas, és motiu de reflexió. Catalunya com a col·lectivitat —que inclou els catalans d'origen i els catalans d'adopció, autòctons i immigrants— ha de ser extraordinàriament solidària amb tots els pobles d'Espanya, amb les nacionalitats històriques i amb les regions en les quals la consciència de poble



Patrons contra el Pacte de la Moncloa (Foto Civit)



Consell de la Generalitat: fins ara consultes, però no una negociació conjunta.

va indissolublement lligada a la necessitat d'acabar amb l'explotació, el subdesenvolupament i la sangonera de l'emigració. Per això, sempre els comunistes hem dit que la nostra autonomia havia de manifestar formes concretes de solidaritat i que Catalunya havia de saber incorporar i fer seves totes les manifestacions culturals i aportacions dels immigrants. Però superant també el concepte interessat de "dues comunitats" —o tres, o quatre o cinc... segons l'origen de l'immigrant—. El lleruisme solament afavoreix els enemics de la classe treballadora.

EL PACTE, EL GOVERN I LA PATRONAL

Motiu de preocupació per a

la correcta aplicació del Pacte de la Moncloa és tant l'actitud d'alguns sectors del propi govern —especialment aquells que en constitueixen l'ala més dretana, lligada estretament a interessos bancaris i multinacionals— com de l'empresariat. El Pacte de la Moncloa va configurar-se com un acord entre les principals forces polítiques del país per sortir de la crisi, per fer viable la reforma democràtica. Però cal que el sacrifici que es demana al conjunt de la població trobi ben aviat la seva correspondència en la plasmació pràctica de les reformes socials i econòmiques que s'acordaren a la Moncloa, com és la reforma i control de la seguretat social, els plans per a paliar l'atur, la construcció de vivendes, i escoles i el llarg etcètera socio-polític que inclou el paquet de la Moncloa. El govern té en les seves mans una gran responsabilitat. La tenen també, però, els empresaris, que avui ja no recorden els temps dels guanys fàcils, que són rebebs a acceptar que el "sanejament econòmic" no pot basar-se ja més en la sobreexplotació de la classe obrera. Els 15.000 empresaris reunits al Palau Blaugrana de Barcelona acusen al govern Suárez de fer "política socialista". Podria no passar de ser un acudit si no fos per la gravetat de les mesures que proposen (acomiadament lliure, flexibilització de plantilles, limitació del dret de vaga i de l'acció sindical, fre a la reforma fiscal, etc.). El famós "pactisme" de les classes dirigents catalanes és, pel que sembla, pur record històric. L'actitud bel·ligerant de la patronal —d'una patronal que no és homogènia, perquè els problemes no s'expressen igual a les petites empreses que a les grans societats anònimes— és un element de preocupació al qual han de donar resposta les forces polítiques i sindicals. Una resposta que comporta, però, que la patronal s'assereni i es deixi de demagògies, posant en pràctica el famós "diàleg" que sempre ha demanat als seus obrers en conflicte.

L'extrema dreta —i acabem— tindrà aquest final de setmana Barcelona com a centre d'operacions. Després de la grotesca reparició d'Alberto Royuela, en llibertat sense cap acusació, igual com Gómez Benet, el dirigent ultra de Lleida, s'anuncia una concentració-mítting de la nostàlgia per diumenge, amb la presència de Blas Piñar a Barcelona. Nostàlgia sí, però advertència que la reacció —amb teatralitat o sense— és a l'aguait, que la unitat antifeixista i democràtica no és un luxe. És encara una necessitat d'avui.

CARLES FORTUNY

ELECCIONS MUNICIPALS

El projecte del govern

Quan escrivim, el govern no ha aprovat encara el projecte de llei ni la data de les eleccions municipals, però són coneguts els trets principals de la proposta governamental. Una proposta que conté limitacions importants, si ens atenim al projecte "filtrat" als mitjans de comunicació.

La por, la indecisió és segurament allò que més destaca de l'actitud del govern. Efectivament, en una mateixa setmana, la tercera de novembre, membres del gabinet Suárez i dirigents d'UCD, van dir, alternativament, com aquell que juga a desmentir-se, que les eleccions serien el mes de març, a la primavera, el mes de juny o potser el setembre. Martín Villa va destacar a Barcelona, després de veure en Tarradellas, que calia fer-les com més aviat millor i que això significava que estarien llestes abans de l'estiu. Res no està clar, però, ara com ara, excepte l'anunci de la llarguíssima mecànica censal: revisió del cens el gener, exposició pública de les llistes cap a l'abril i llistes definitives el mes de juny. Tot un procés que podria resoldre's molt més ràpidament, si aquesta fos la voluntat del govern.

¿I què es pot dir del projecte governamental, que la premsa ha publicat i que ningú no ha desmentit? ¿És un projecte inspirat —com han dit alguns prohoms d'UCD— en el que va presentar la minoria parlamentària PCE-PSUC el 23 de setembre? Diguem que, efectivament, el projecte contempla positivament alguns principis fonamentals de la proposta comunista: districte únic, elecció indirecta de l'alcalde, sistema proporcional... Però també hi ha elements molt negatius. L'un és que l'alcalde, que serà elegit pels regidors, no cal que, ell mateix, ho sigui, de regidor: podrà ser-ho qualsevol persona que s'hagi mantingut fora de la contesa electoral, dels programes i dels partits. Un altre aspecte negatiu és el baix nombre de regidors, de sis a vint als municipis de fins a cent mil habitants i un per cada cent mil habitants més. D'altra banda, la llista d'inelegibilitats i incompatibilitats és molt restrictiva i no s'hi diu res dels càrrecs de l'administració ni dels actuals alcaldes i regidors. Especialment greu és que es mantingui la llei de Règim Local i les facultats de l'alcalde pel nomenament de tinent d'alcalde i delegats de serveis: els municipis seguiran governats amb criteris presidencialistes.

passa a la pàgina següent

filars prim

per RAFAEL RIBÓ

Defensa de la Constitució

Davant l'esborrany de la Constitució, publicat a tota la premsa aquests darrers dies, ha sorgit un reguitzell de crítiques de tota mena. Hi ha qui ha criticat l'esborrany per la seva redacció i desordre. També hi ha qui l'ha criticat pel seu contingut.

* * *

No podem oblidar que és un esborrany, la primera redacció de la ponència. Aquesta ponència, després de dues redaccions més, passarà el text al plenari de la comissió i, després, al plenari de les Corts. Finalment, es sotmetrà a referèndum a tot el cos electoral de l'Estat espanyol. Com a esborrany és, sens dubte, millorable pel que fa a estil, redacció i sistemàtica. Però com a eina democràtica, en el seu contingut, ha d'ésser defensat.

* * *

Molts dels seus apartats, articles concrets, es poden canviar i millorar. Per exemple, aconseguir incloure l'abolició de la pena de mort, o el dret de vot als divuit anys, o les finances dels governs autonòmics, o la supressió del veto suspensiu del govern sobre la legislació dels Parlaments regio-

nals. Però, en el seu contingut substancial, hem de lluitar perquè es mantingui i reforci el caràcter democràtic. Qualsevol dels debats encetats a l'entorn del text, fins i tot el que fa referència al dilema monarquia o república, l'hem de col·locar en funció del caràcter plenament democràtic del conjunt de la futura constitució de l'Estat espanyol.

* * *

Sempre hem mantingut que ens feia falta un projecte de constitució que tingués un consens ample i majoritari al seu darrere. El text actual hauria de servir per a això. Aquest text pot ésser millorat, repeteixo, però també hi ha qui l'interessa rebaijar-lo. Hem d'estar amatents envers les crítiques d'aquells que, explícitament o implícitament, pretenen fer marxa endarrere en tot el que hem aconseguit. La Constitució és un text cabdal que hauria d'ésser ja, a hores d'ara, assumit per totes les forces vertaderament democràtiques. Cal conèixer el text, discutir-lo i fer-ne objecte del nostre treball polític quotidià per poder significar tots aquells canvis que estem forjant a l'Estat espanyol. En poques paraules: que l'afany de millorar el text no serveixi inconscientment a l'empresa d'anihilar-lo. La Constitució és un afer prou seriós com per ésser un treball col·lectiu de tots els demòcrates.

El dia 3, el Consell Executiu

La Generalitat ha de ser democràtica

Quan TREBALL estigui al carrer es coneixerà, si no surten nous entrebancs, la composició del Consell Executiu de la Generalitat provisional de Catalunya, així com els representants catalans que han de formar part de la Comissió Mixta per a negociar el traspàs de serveis amb l'administració central. I si a última hora no hi ha canvis —volem dir, especialment, si no es produeix una negociació conjunta sobre la composició del Consell o si les comissions mixtes són anomenades al mateix temps que el Consell, com sembla desprendre's de l'actitud del president Tarradellas fins al moment que escrivim— les darreres passes s'hauran fet seguint un procés que s'aparta dels compromisos presos entre els parlamentaris catalans, el govern Suárez i el propi president Tarradellas en allò que es coneix com "l'acord de Perpinyà", contravenint, fins i tot, la lletra i l'esperit del decret-llei que reinstaurà, amb caràcter provisional, la Generalitat de Catalunya.

Quedava clar per a tothom de la Generalitat provisional, que, malgrat les limitacions de la mobilització del poble de

Catalunya i la ferma negociadora dels seus representants havien aconseguit qüestions elementals per a garantir el funcionament democràtic de la institució preautònoma: la presència en el Consell Executiu de la Generalitat dels caps de fila dels cinc partits que més vots obtingueren a les eleccions generals de juny; l'acord dels parlamentaris catalans respecte al nomenament de la resta del Consell —els altres set membres que impròpiament es vénen anomenant "tècnics"— i que, justament, aquest Consell reflectís els resultats de les eleccions. Aquesta era, en definitiva, un fórmula que permetia combinar l'exigència



Rahola, fins ara l'únic conseller de la Generalitat (Fotos d'Arxiu)

d'un govern de consens, de concentració, d'unitat, al costat del respecte a la voluntat del poble català, que el 15 de juny votà majoritàriament les opcions de canvi que li oferia l'esquerra, especialment PSC-PSOE i PSUC. Els parlamentaris catalans havien de pronunciar-se, també, a grans trets almenys, sobre els continguts mínims del programa de la Generalitat provisional.

No obstant, el president de la Generalitat anuncià públicament ja fa dies que dissabte, dia 3, faria conèixer, alhora, la composició del Consell Executiu de la Generalitat i de la Comissió Mixta. Si això fos així —i esperem que no ho sigui, és a dir, que hi hagi una fórmula o una altra de negociació conjunta— els parlamentaris catalans, ni tan sols els cinc "consellers polítics", en representació dels partits majoritaris, no participaran, en discussió col·lectiva, en la formació del Consell Executiu. El president Tarradellas ha esgotat pràcticament el camí de les consultes bilaterals, partit per partit, i ara corre el risc de convertir la composició del Consell de la Generalitat no en instrument d'unitat sinó en element de discòrdia o reticències entre forces polítiques que cal que s'entenguin si volem la consolidació de la democràcia a Catalunya, el funcionament de la Generalitat i assolir l'Estatut d'Autonomia. El president Tarradellas sembla plantejar-se com una qüestió personal el nomenament dels "consellers tècnics" —que vol que siguin personalitats independents no vinculades a partits— i dels membres de la Comissió Mixta. Dues coses cal precisar: que malgrat que les conselleries siguin "tècniques" —que han de plantejar-se i resoldre els problemes que viu la Catalunya d'avui— els seus titulars no poden ser, ni seran, "tecnòcrates" ni molt menys "apolítics". Buscar "independents", en el context de la formació del Consell Executiu de la Generalitat provisional, podria ser una manera d'escamotejar els resultats electorals i de voler bandejar les forces guanyadores. Pel que fa a les comissions mixtes, és indubtable que, per la seva decisiva importància política, el nomenament correspon al Consell de la Generalitat un cop estigui format, tal com reconeix el mateix decret-llei reinstaurador de la nostra institució.

En definitiva, ens trobem en una via que no es correspon amb la realitat política de Catalunya. Calia primer haver format el Consell d'acord amb l'opinió dels parlamentaris catalans, calia dotar la Generalitat d'un programa de govern —que ara com ara, si existeix, ens és desconegut— i era urgent que la Generalitat es dotés d'unes re-

gles de joc internes, d'un reglament. Acomplert tot això, s'havien de formar les comissions mixtes, com a fruit de l'acord entre les diferents forces polítiques i de la real correlació de forces a l'interior del Consell. I després començar a treballar amb molta, moltíssima urgència. El poble de Catalunya pot començar a sentir-se decebut d'una Generalitat que, a més a més de no resoldre problemes, s'inclina més per una estranya política de passadissos i caramboles que no per una actuació transparent. En definitiva, s'està perdent massa temps i aquest és un luxe que Catalunya no pot permetre's.

El govern mira amb preocupació cap a Catalunya. No pas perquè estigui massa atabalat per l'endarreriment en la formació del Consell Executiu o per la manera com marxen les coses, sinó perquè tem que una gestió eficaç de l'esquerra —en el marc d'un govern de concentració o d'unitat— pugui ser un "test" massa perillós per poder ésser assumit. Per això no ha d'estranyar que cercles polítics i periodístics s'hagin fet ressò de l'especial interès del govern de la UCD a aconseguir que socialistes i comunistes no arribin a determinades conselleries, com Treball, Sanitat o Ensenyament, instruments importants per a la transformació d'un país.

La Generalitat democràtica, l'Estatut d'Autonomia, el respecte als resultats del 15 de juny, continuen formant part del combat polític. I això no són paraules. És, ara com ara, una evidència i una exigència que ens compromet a tots.

C..F.

ELECCIONS MUNICIPALS

El projecte del govern

ve de la pàgina anterior

Allò que és més greu, però, és que no puguin votar els joves de 18 a 21 anys, almenys si no es modifica abans de les eleccions la majoria d'edat legal o bé si el govern, davant les crítiques que han fet públiques la majoria de forces democràtiques, no fa marxa enrere en les seves pretensions d'impedir de nou que els joves votin. I és que això fóra, si més no, contradictori amb el fet que en l'elaboració de la constitució tots els partits han acceptat la necessitat que als 18 anys tothom vegi reconeguts els drets polítics.

Però hi ha una altra qüestió d'una importància considerable i sobre la qual el projecte governamental no diu res: ¿quin recursos econòmics tindran els ajuntaments elegits? De com es resolgui aquesta qüestió dependrà que els municipis democràtics hagin de carregar o no amb els deutes del franquisme, que no són pocs ni petits, i que disposin, per tant, dels recursos imprescindibles per afrontar els déficits acumulats durant aquests anys d'irresponsabilitat i mal govern.

En tot cas, probablement aquesta setmana, el Consell de Ministres decidirà. I sigui quina sigui la decisió, tindrà una gran importància en el procés de consolidació de la democràcia, en funció de la importància mateixa de les eleccions. Unes eleccions —diguem-ho un cop més— que cal convocar ara mateix per celebrar-les com més aviat millor en les condicions més democràtiques possibles.

J. B.



Els acords de Perpinyà estableixen que el Consell Executiu serà nomenat "d'acord amb els diputats i senadors"

TEORIA I PRÀCTICA

EN LA LLUITA OBRERA



DICCIONARIO DEL COMUNISMO
Jordi Solé Tura
Per a saber parlar de Comunisme.
50 pesetas



DICCIONARIO DEL SINDICALISMO
Marcelino Camacho
Tota la terminologia per a la lluita obrera.
70 pesetas



INTIMAS CONVERSACIONES CON LA PASIONARIA
Jaime Camino
Després de 40 anys retornà a la política activa.
275 pesetas



LOS EUROCOMUNISTAS
Bernardo Valli
Història, textos i documents dels teòrics de l'Eurocomunisme.
Carrillo, Berlinguer, etc.
375 pesetas



SEAT, LA EMPRESA MODELO DEL RÉGIMEN
Faustino Miguélez Lobo
Van donar exemple en la tenacitat per les reivindicacions laborals i socials.
300 pesetas



DOPESA

GRUPO MUNDO DE EDICIONES

300 pesetas

IV CONGRESO PSUC

Informe del Comité Central

presentado por **Gregorio López Raimundo**

L'informe del Comitè Central i el resum que Gregori López Raimundo va fer de la discussió, aprovats al IV Congrés del PSUC, han estat editats al preu de 15 pessetes.

Quan escric aquestes ratlles no es coneix encara quin serà la composició global del Consell de la Generalitat, que el president Tarradellas ha promès presentar a la premsa dissabte, dia 3.

Els comunistes hem vingut requerint del president i dels partits democràtics majoritaris una reunió conjunta per decidir en comú aquesta composició. Però el senyor Tarradellas ha rebutjat rotundament aquesta proposta nostra amb l'explicació que ha passat el temps de les reunions conjuntes i que ell es proposa fer les coses "a la seva manera".

Aquest "estil" del president topa amb la lletra i l'esperit dels acords de Perpinyà i, evidentment, amb el mètode dialogant i de recerca de l'acord que hem practicat fins ara als partits democràtics catalans i que és l'origen del triomf electoral del 15 de juny i de la recuperació de la Generalitat.

El senyor Tarradellas entén que el seu compromís amb els partits guanyadors de les eleccions es limita a incloure al Consell els cinc consellers sense cartera que es van acordar a Perpinyà, i que la designació dels altres set consellers i dels representants de la Generalitat a les comissions mixtes per

L'"estil" del president

per GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO

a la transmissió de funcions és facultat exclusiva de la Presidència.

El Protocol de Perpinyà estableix, tanmateix, que els consellers amb cartera seran designats pel president de la Generalitat "d'acord amb els diputats i senadors de Catalunya".

Pel que fa a les comissions mixtes, el real decret del 30 de setembre assenyalava que correspon a la Generalitat designar els seus representants. I la Generalitat, segons el real decret llei del 29 de setembre, està formada pel president i pel Consell Executiu.

Per això proposem que diputats i senadors, directament o a través dels partits majoritaris, discuteixin i acordin la composició del Consell i que aquest, juntament amb el president, decideixin qui

han de ser els representants de la Generalitat a les comissions mixtes.

El problema de fons, més important que la interpretació dels textos, és si el president actuarà "d'acord amb els diputats i senadors", és a dir, amb els partits majoritaris, o si, al contrari, intentarà imposar el seu sol criteri.

És clar que només per la primera via la Generalitat provisional seria representativa i democràtica, i que el segon camí seria catastròfic per a Catalunya.

El PSUC està plenament decidit a lluitar perquè es respectin els acords de Perpinyà, perquè es mantingui i consolidi la unitat —que només es pot basar en la discussió i l'entesa— entre les forces representatives del resultat electoral del 15 de juny i el president de la Generalitat.

La unitat democràtica és essencial per poder donar vida a l'encara no nascuda Generalitat, per intentar resoldre els gravíssims problemes econòmico-socials als quals s'enfronta Catalunya i per assolir l'Estatut autònom i la Constitució democràtica que tots hem preconitzat en la campanya electoral.

Una declaració del PCE

El compliment del Pacte, una bandera de la democràcia

En una declaració pública, el Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya reitera el suport dels comunistes al Pacte de la Moncloa, crida els treballadors a lluitar per tal que sigui aplicat globalment i reclama una nova reunió entre el govern i els partits signataris.

La declaració del PCE es produeix després que, des de dintre i des de fora del govern, s'hagi iniciat una maniobra política de la qual són protagonistes les forces econòmiques i polítiques més reaccionàries i que té per objectiu, segons tots els indicis, buidar de contingut els acords per tal de fer-los inviables.

Aquest és el sentit d'algunes mesures governamentals adoptades la setmana passada, especialment la de la retroactivitat, decidida de manera unilateral.

Atemptat criminal

En conèixer-se l'assassinat del comandant de la policia armada de Pamplona, el secretari del Comitè Central del PSUC va fer públic el següent comunicat: "Amb la major energia el Secretariat del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya condemna el criminal atemptat que va costar la vida, ahir, a Pamplona, al comandant de la policia armada, Joaquín Imaz Martínez. L'assassinat del comandant Imaz constitueix un atemptat contra la consolidació de la democràcia i dificulta el procés de construcció d'una Euskadi autònoma i democràtica."

Per això el PCE, després de reiterar el suport als acords de la Moncloa i cridar els treballadors perquè "n'assumeixin resolutament el contingut, fent-ne una bandera de la democràcia en aquest període de transició", defineix la seva posició quant a la política salarial, en relació a la qual "el PCE s'atén, com en els altres aspectes, als termes del Pacte". "Per això —diu la declaració— la negociació dels convenis col·lectius o la renegociació d'altres convenis afectats en les seves clàusules automàtiques de revisió pel recent Decret-Llei, han d'atenir-se als marges salarials fixats". Per a ambdós menes de convenis cal tenir en compte que l'augment del 22 per cent per 1978 —sempre que els preus pugin en aquesta mateixa proporció— s'ha de fer amb relació a tota la massa salarial i no amb la interpretació restrictiva que pretenen les empreses en basar-se en les taules salarials. D'aquesta manera, com demostren alguns exemples recents de grans empreses que estan discutint el conveni, el salari net percebut pels treballadors amb rendes salarials més baixes pot pujar sensiblement.

La declaració del Partit

Comunista subratlla la necessitat d'exigir el compliment dels acords de la Moncloa en aquells aspectes, fins ara inaplicats, que més afavoreixen els treballadors: la promulgació del codi de drets dels treballadors, l'assegurament de desocupació, l'augment de les pensions, el control dels preus i de la seguretat social, el coneixement de la situació econòmica de les empreses, etc., és a dir, allò que les centrals sindicals que han aprovat el Pacte, especialment Comissions Obreres, reclamen amb més força. "La materialització d'aquestes conquestes —diu la declaració del Partit Comunista d'Espanya— requerirà la mobilització i pressió responsable dels treballadors". I, en aquesta perspectiva, urgeix la convocatòria de les eleccions sindicals, que no és segur que vagi al Consell de Ministres d'aquesta setmana i que pot, per tant, sofrir un nou retard que perjudica els treballadors i també, de fet, els mateixos acords de la Moncloa.

El PCE expressa la seva preocupació per la situació del camp i exigeix "mesures urgents per fer arribar a les zones agràries l'assegurament de desocupació" i perquè s'apliquin les mesures que el Pacte conté en benefici dels camperols, que la setmana passada van protagonitzar, a diferents zones del país, especialment a Catalunya (vegeu el número anterior de

TREBALL), accions d'un abast considerable reclamant de les autoritats la solució dels seus problemes. Al mateix temps, el PCE expressa la seva preocupació per la situació d'ofec de les petites i mitjanes empreses, i fins i tot d'algunes de les grans, "que necessiten —diu la declaració— una política creditícia flexible".

El Partit Comunista d'Espanya denuncia la manera unilateral amb què el govern ha interpretat i aplicat, fins ara, el Pacte de la Moncloa. "La causa d'això rau, tal com ho veiem nosaltres, en la contradicció que hi ha entre el contingut unitari i democràtic dels acords i el caràcter minoritari i monocolor del govern.

Per això entenem que es necessària i urgent la institucionalització d'uns òrgans consultius de caràcter polític, tècnic i sindical amb participació del govern, de les forces polítiques signants, centrals sindicals i organitzacions camperoles i associacions empresarials, a fi d'interpretar i aplicar fidelment l'esmentat Pacte. Per al compliment d'aquesta fi, insistim en la necessitat d'una reunió immediata del govern amb les forces polítiques signatàries del Pacte."

Finalment, la declaració del PCE subratlla la necessitat d'una entesa entre comunistes i socialistes i demana una trobada amb el PSOE.



Cal una nova reunió dels signataris del Pacte

Secrets que no serveixen

La publicació, a la revista "Cuadernos para el Diálogo", de l'esborrany de la ponència constitucional del Congrés, ha aixecat un munt de comentaris, rumors i especulacions. El món, però, no s'ha enfonsat.

Sense dubte la "filtració" té dos aspectes clarament diferenciats. Un, el polític. L'altre, el periodístic. De cap manera no és correcte barrejar les dues qüestions en la mateixa olla per encara poder fer més impressionant l'embolic. La ponència constitucional del Congrés va decidir, en començar els seus treballs, mantenir en secret el text íntegre de l'esborrany de Constitució i donar-ne periòdicament informacions generals a la premsa, subministrades pels presidents de torn de la ponència. La complexitat de redacció d'una nova constitució i la necessitat de treballar sobre la base d'un clima d'ampli consens, convertien la qüestió del secret o la publicitat dels treballs en un tema menor, sobre el qual, evidentment, plantejar una batalla política podia significar una pèrdua de temps i una desviació dels objectius fonamentals de la ponència. No hi ha, doncs, motius per creure que ningú trenqués intencionadament el "pacte de silenci" majoritàriament adoptat, si bé és de remarcar la lleugeresa amb què circulaven per Madrid —i per moltes altres ciutats de l'Estat— còpies del projecte constitucional. En qualsevol cas hi havia còpies a determinats organismes, segons ha informat la premsa diària, que ben segur no les hi va dur l'oposició o, almenys, l'oposició d'esquerres. Potser la UCD o Alianza Popular podrien saber-ne alguna cosa.

Però hi ha un aspecte periodístic pel qual ningú no pot escandalitzar-se. El dret a la informació s'exerceix a la pràctica i els professionals que han aconseguit el document han rendit un bon servei a la terapèutica social. Perquè si alguna cosa es treu en clar de l'incident és que més val obrir les portes de bat a bat d'entrada, informar sense reserves i donar transparència total a temes en els quals va el nostre futur. Els secrets oficials han d'entrar definitivament en el gran cementiri de la història.

"Ja no se'ns pot ignorar"

Els grans empresaris contra el Pacte de la Moncloa

El "Palau Blaugrana" fou l'escenari, dilluns passat, d'un acte de colofó de la sèrie d'actuacions que la gran patronal catalana ha iniciat des de fa uns mesos. Recordem l'actitud mostrada, l'octubre, a l'assemblea de SEFES al Baix Llobregat i els cants de sirena del Foment Nacional per atreure's les petites i mitjanes empreses que, fins ara, durant anys i panys, havien estat arraconades, fora dels gabinets de direcció econòmica del país.

Poc abans de les set de la tarda, els carrers adjacents al Palau eren quasi intransitables per la quantitat de vehicles que procedien de diferents comarques industrials de Catalunya i havien acudit a un reclam que tenia molt poc d'esclaridor sobre els temes a tractar i criteris a emprar.

Les dues hores bones que van ocupar les ponències que van presentar homes del Foment del Treball Nacional, varen servir per tractar el malestar que hi ha en aquest sector social; els canvis que el govern ha de tirar endavant respecte a lleis i impostos; la necessitat de perfilar i complir una política econòmica adequada, etcètera. Però ningú no va plantejar les responsabilitats i deures de les capes empresarials més fortes en el canvi polític i en les variacions econòmiques que la realitat del país demana.

Alfred Molinas, president del Foment, va parlar de buscar novament un protagonisme de l'empresariat que, durant els darrers quaranta anys, no ha necessitat manifestar. La concentració de més de dotze mil empresaris, digué, "és un punt de partença d'una nova etapa de presència activa de l'empresariat a la vida de Catalunya". Després de cridar tothom a l'aixopluc del Foment i d'associacions comarcals dels diferents rams, Molinas va referir-se a un dels temes que seria després general: el Pacte de la Moncloa. "No volem ser marginats de les preses de decisió que ens afecten. Després de l'acte d'avui ja no se'ns pot ignorar." I cridà a "tenir les mans disposades a ajudar tothom, i com és lògic, a nosaltres mateixos, perquè ajudant-nos a crear empreses fortes i evitant que desapareguin les rentables, salvem llocs de treball, l'esperança del nostre poble i la il·lusió de les noves generacions".

La filosofia que destil·lava el discurs de Molinas —les gotes de mesianisme empresarial i l'esperit salvífic van anar acompanyant i camuflant la

dèria neocapitalista que s'inseria en la lògica econòmica del discurs— marcà la pauta de la reunió.

"Ser o no ser europeista" va servir també de coartada per anar justificant una sèrie de peticions al govern, sobretot respecte a la legislació laboral. Alegre va criticar les vagues, l'absentisme, la necessitat de regular les relacions laborals. "Flexibilitzarem les plantilles" va ser l'eufemisme que s'emprà per designar el dret empresarial a despatxar els treballadors quan calgui, per reestructurar l'empresa.

Racionalitzar l'empresa. Aquest va ser un altre dels temes. Es va demanar que es regularitzés l'activitat sindical i la representació a l'empresa. Regular la vaga. Declarar il·legals l'ocupació de les empreses i els piquets. Permetre el "lock-out". "L'acomiadament pot ajudar a reduir l'atur". Acomiadament disciplinari. Subsidi d'atur...

Les anàlisis de la realitat social i de la conjuntura política van ser ventilats amb quatre pinzellades: "Vivim una realitat anàrquica, amb vagues ininterrompudes, piquets, tancaments i uns líders polítics i sindicals que diuen una cosa i en fan una altra" (Canyella). "El Pacte de la Moncloa pot ser una massacre per als empresaris i un genocidi per a Catalunya" (Alegre). "La restricció monetària suposa escollir-nos com a bocs espiatoris a sacrificar en la present crisi" (Docampo).

No hi va haver anàlisis profundes. El to demagògic i espantadís fou l'únic emprat. En cap moment no es féu la dissecció del pacte econòmic firmat a Madrid. Ni se'n féu una anàlisi detallada de pros i contres. Les postures adoptades equidistaven entre la simplicitat i la radicalitat.

El paternalisme no va faltar tampoc, sobretot quan l'alt empresari va voler interpretar allò que senten els treballadors davant l'existència dels piquets de vaga, davant l'ab-

sentisme, davant el criticable exercici de les prestacions de la Seguretat Social, etcètera.

Docampo, augmentà de volum les crítiques en tractar de la política creditícia. "Els cervells monetaris del país ens neguen la subsistència amb la restricció dels crèdits", va dir, tot denunciant la "nostra burocràcia, que és una màquina gegantesca però manejada per nans". L'acusació contra la Banca fou, però, molt fluixa. Va parlar dels circuits especials de crèdits que mai no estan tancats per a certes empreses properes al capital financer, però no hi va arribar a l'arrel del problema. Encara que aquest tema va merèixer l'atenció dels assistents, que van corroborar alguns trets de la ponència amb aplaudiments, Ferrer Salat, en fer un resum "es va oblidar" de parlar de l'actitud de la Banca i de qualificar-la com corresponia. Una lectura acurada dels discursos podria fer molta claredat sobre el que representa un acte d'aquestes dimensions i qui hi ha al darrere.

La postura més intransigent

contra l'actuació del govern fou la de Gerard Segura, de SEFES, que vaticinà que "dins de pocs mesos faran fallida divuit mil empreses més". Va demanar un vot de censura contra el govern, i que aquest vot arribés a la CEE. "El destí del país està en les vostres mans", serien les seves últimes paraules.

Cal ressaltar les absències temàtiques que hi hagueren. Al camp dels oblidats hi destaquen les irresponsabilitats de molts empresaris durant la lluita contra la dictadura i ara, durant la consolidació de la democràcia. No es va anar al fons sobre les responsabilitats de la crisi econòmica. No es va ni mussitar cap mot sobre l'emigració de capital a Suïssa. No es van remenar les actuacions durant els darrers temps de la Banca oligàrquica, les seves accions partidistes a fi de conservar els privilegis obtinguts durant el franquisme. Els ponents no van voler tocar tot això, no fos que la Banca fes llistes negres. Tampoc, com corresponia als representants de l'empresariat català, no es va dir res de les



proposes de diàleg fetes fa mesos per la Comissió Obrera Nacional de Catalunya sobre un programa econòmic d'urgència. Molts, molts foren els buits.

Ferrer Salat, president de la CEOE, va ser molt transparent a l'hora de mostrar, un altre cop, la manera de jugar de l'alt empresariat. Va adular les petites i mitjanes empreses: "Són la base social del progrés". Va capejar, sense restar-hi duresa contra el govern Suárez, les conclusions crispades d'alguns ponents. I va fer una anàlisi sui generis de la política del govern. Menyspreant l'educació del públic empresari va deixar anar el següent "dubte", tot referint-se a UCD: "¿Com és possible que uns partits que no són socialistes facin política socialista?". Jugar amb anàlisis d'aquesta mena —anàlisis que ja als ulls dels estudi-

ants de vuitè d'EGB resulten incorrectes— no pot ser més indicatiu.

Ferrer no va fer cap menció tampoc a la proposta, aplaudida per tota la sala, d'anar a veure el govern i, en cas de no arribar a cap acord, iniciar un boicot empresarial a l'Administració el 15 de desembre. En el seu resum, el president de la Confederació Espanyola d'Organitzacions Empresarials va portar als terrenys de la difuminació les solucions concretes que s'havien proposat. La duresa, per darrer cop, contra les mesures Suárez van tancar l'acte, que sembla que tenia aquest propòsit: l'alt empresariat volia aconseguir això: que empresaris de tot tipus vinguessin a les aigües de la gran patronal, que no se sent segura amb l'actual president del govern.

TONI ALBERT

Per part del Foment del Treball

"És una clara instrumentalització de la petita i mitjana empresa" (Frutos)

Després del míting empresarial, TREBALL ha demanat l'opinió de Paco Frutos, membre del secretariat de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, i de Joan Solà, president de l'ACAPIC

(Associació d'Autònoms, Petits Industrials i Comerciants de Catalunya) i ha recollit l'opinió dels empresaris afiliats a Convergència Democràtica de Catalunya.

PACO FRUTOS (CONC). "Nosaltres veiem la clara instrumentalització de la petita i mitjana empresa per part del Foment Nacional del Treball, per als seus interessos concrets. Han aprofitat la manca d'informació i organització per a manipular-la en funció dels seus interessos de grans empresaris. És significatiu que parlin sempre dels "empresaris", genèricament, com si fossin els mateixos interessos, és a dir, els de l'oligarquia i el gran capital, que han tingut el poder durant aquests anys de dictadura, mentre que la petita i gran part de la mitjana empresa han anat a remolc de les concicions que el gran capital ha imposat en el mercat.

"Quan mitifiquen el paper de l'empresariat com a únic creador de riquesa durant tots aquests anys, els empresaris no parlen mai dels diferents plans d'estabilització i creixement que hi ha hagut, fonamentals en jornades de treball de dotze hores, immigració interna, que a Catalunya ha representat el despoblament i la misèria d'extenses comarques... Tampoc no parlen de l'emigració a l'estranger, de la manca dels drets sindicals més elementals. De la repressió i acomiadaments que han practicat.

"La seva reivindicació d'acomiadament lliure ve a mostrar que, en aquests moments, voldrien un pla d'estabilització, i que la democràcia, i en tot cas els seus instruments com són el Parlament, els partits i els sindicats obrers, servís únicament i exclusivament per sancionar aquest tipus de política que volen ells. Sota aquestes condicions acceptarien el Pacte de la Moncloa. Ara bé, no estan disposats, i envers això hi haurà una lluita dura, a acceptar una sèrie de contrapartides que els facin aportar també esforços i treball per a la recuperació de l'economia i per a la solució de la crisi."

Convergència Democràtica de Catalunya, dies abans de la concentració d'empresaris al Palau Blaugrana, va publicar un comunicat, subscript pels empresaris d'aquest partit, que "defugint plantejaments demagògics", proposa els següents punts:

"Cal prestar suport al Pacte de la Moncloa perquè, tot i ser molt dur per a les empreses, és una via de sortida de l'actual crisi, especialment si el seu compliment és estricte per part de totes les forces socials, compresa l'Administració.

"Cal rebutjar els plantejaments de radical enfrontament

entre l'empresa i el treball, enfrontament que, a més a més de fer inviàble la recuperació econòmica, posaria en perill la naixent democràcia.

"Cal reclamar el dret de defensar davant l'Administració no sols l'acceptació teòrica de l'empresa privada, sinó la seva viabilitat pràctica.

"Es necessari promoure i enfortir les organitzacions patronals per poder convertir-les en interlocutors vàlids i serens, i també en aquest terreny fem constar el nostre desig que les sindicals siguin, com més aviat millor, suficientment fortes i ben constituïdes perquè també elles siguin interlocutors vàlids i serens."

JOAN SOLA, president d'ACAPIC (Associació d'Autònoms, Petits industrials i Comerciants de Catalunya).

"Aquest acte no representa més que la instrumentalització de la petita i mitjana empresa per part de la gran patronal. D'una banda es fa molta menció de la defensa dels petits sectors empresarials, però, d'una altra, moltes de les coses que allà, al Palau, es demanaven caldria veure fins a quin punt afecten la petita i mitjana empresa. Esdevé clar que s'ha intentat aprofitar-se d'aquests sectors per tirar endavant una política concreta que interessa la gran patronal.

"La concentració de dilluns passat va mostrar certa nostàlgia dels temps del franquisme. El fet de demanar constantment l'acomiadament lliure, la prohibició de piquets de vaga, l'increment de productivitat, mesures contra l'absentisme, etcètera, és un reflex d'aquesta nostàlgia de la dictadura, amb la qual ells gaudien d'uns avantatges que actualment no tenen.

"Aquest acte és un atac a la política del govern i concretament al Pacte de la Moncloa. Però allí no es va oferir cap alternativa a canvi. S'està en desacord en una sèrie de punts del pacte. No estan conformes que la crisi s'hagi de repartir entre tots. Ja els anava bé com fins ara, que la crisi anava carregada damunt d'uns determinats sectors socials. Quan es parlà d'una lenta reforma fiscal —a molts, només de sentir-la anomenar, se'ls ericaren els cabells—, es parlà de la manera europea d'aplicar-la, però no es va dir que als altres països europeus les empreses no porten doble comptabilitat, com encara fan molts aquí. Fins ara, pagar impostos feia riure; ara, però, amb els canvis resten sobtats..."



A les fotos de Jordi Soteras, dos moments de la concentració d'empresaris

Sortir de la crisi a partir d'un ampli consens

Terrassa: Cap a un programa comú

TERRASSA (J. Girona).— Continuen els contactes entre partits polítics, centrals sindicals, entitats patronals, l'administració municipal i les associacions de veïns. L'objecte és intentar aconseguir l'aplicació d'una sèrie de mesures que tendeixin a reduir les greus conseqüències de la crisi econòmica que pateix, d'una manera especial, Terrassa.

Amb la finalitat d'estudiar conjuntament quines haurien de ser les mesures a portar a terme, es varen crear les següents comissions:

Contenció de preus. Formada per representants dels cinc estaments i tendent a estudiar les possibilitats i mesures a aplicar per a un control de preus (gestions als mercats, mancomunitat, econòmats, escorxador, etcètera).

Accions municipals. Tendeix a aconseguir la materialització d'una sèrie d'obres públiques (residència de la Seguretat Social, residència assistida, mil vivendes Vallpara-

dís, escoles, urbanització Avinguda del Vallès, instituts i pressupost extraordinari d'ajuda estatal per a utilitzar també en el mateix sentit). Es tracta d'aconseguir la total realització, d'aquests projectes, alguns dels quals ja eren totalment aprovats i tan sols pendents de traves burocràtiques, i controlar-ne l'execució, amb la finalitat d'aconseguir que siguin realitzats amb empreses, treballadors i materials de Terrassa.

Relacions laborals. Per tal de tractar dels expedients de crisi i el seu control, el subsidi de desocupació, l'amnistia laboral, el patrimoni sindical,

l'acció sobre l'oficina d'ocupació i l'ajut a la creació de nous llocs de treball. Aquesta comissió està formada exclusivament per la patronal i les centrals sindicals.

Pla d'urgència industrial. Aquesta comissió, en la qual participen centrals sindicals, patronal i partits polítics, tracta de les següents grans qüestions: declaració de Terrassa com a zona especialment afectada per l'atur, crèdits especials per a la indústria tèxtil, pla de reconversió industrial, importació-exportació, reducció de quotes de la Seguretat Social, ajut a la petita i mitjana empresa, moratòries fiscals i de Seguretat Social, etcètera.

Com podem comprovar, en aquest ampli ventall de qüestions a resoldre n'hi ha unes d'estricta àmbit local i d'altres que depenen totalment dels mitjans econòmics que l'Estat ha de fer efectius. Per aquest motiu, i mentre les Comissions intenten avançar en la consecució dels seus objectius, s'ha plantejat amb ur-

gència la necessitat de fer una ràpida gestió política al més alt nivell possible amb la finalitat d'intentar obrir les portes de l'Administració i aconseguir aquelles coses que en depenen. En aquesta direcció s'han realitzat una sèrie de gestions a través dels parlamentaris del PSUC en primer lloc i també amb d'altres partits. Concretament, se sap que el secretari general del PSUC, Antoni Gutiérrez, va fer gestions amb el governador civil, que va dir que estava disposat a rebre una comissió de Terrassa per tal de concretar urgentment una entrevista amb en Martín Villa. A aquesta reunió, que possiblement se celebri aquesta mateixa setmana, hi assistiria una comissió formada per cinc representants de partits polítics, tres de centrals sindicals, tres de la patronal, dos d'associacions de veïns, l'alcalde i dos regidors. S'hi presentaria un document, elaborat per totes les comissions que hi treballen i que ja hem esmentat abans, recollint les coses principals que necessita urgentment la ciutat.



Els pisos de l'OSH: vivendes que no serveixen

Súria

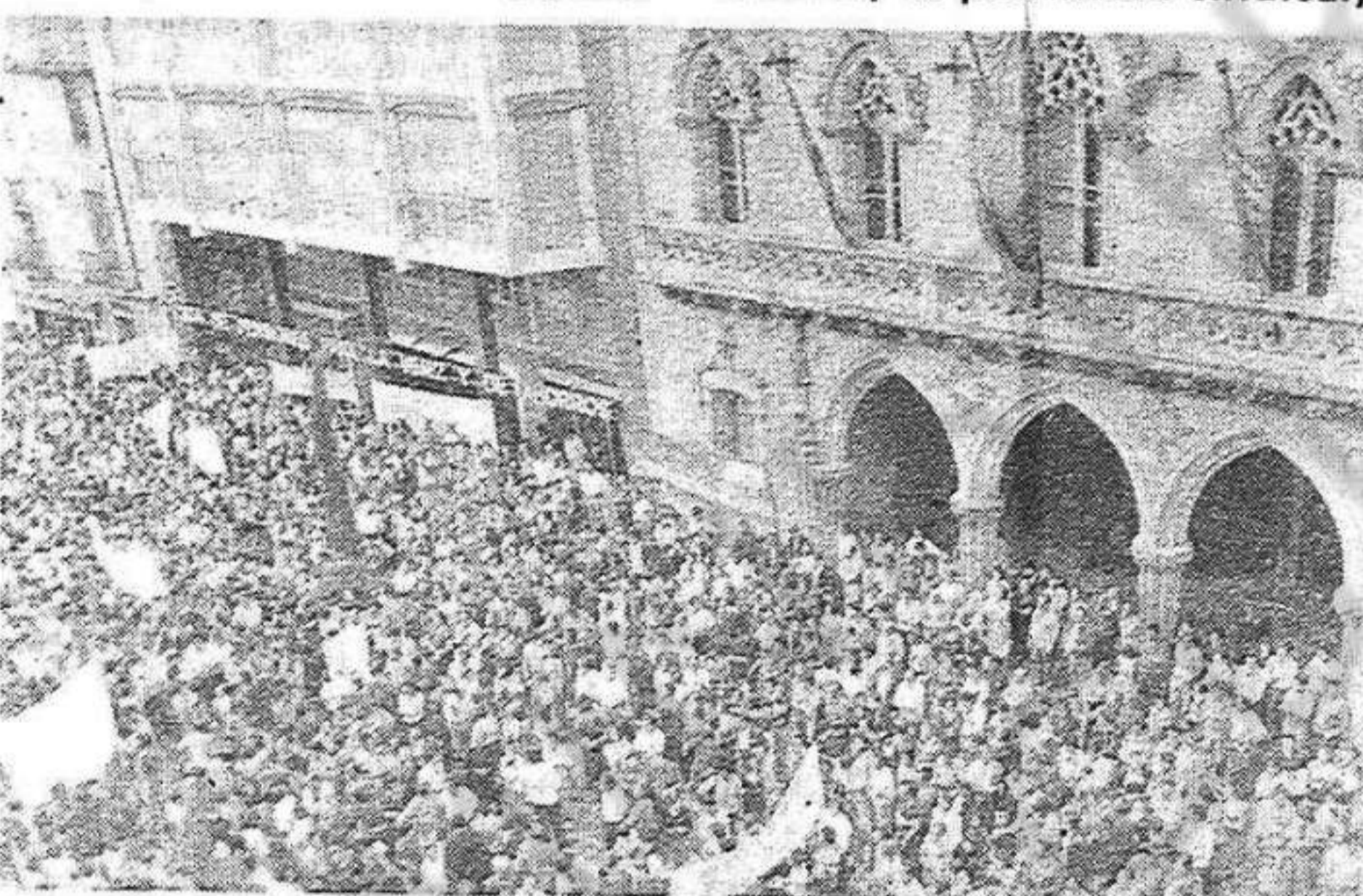
Cases que cauen

SÚRIA (Manel Luís).— El barri de Sal i Pota, del grup de vivendes Sant Sebastià de la localitat de Súria, acull 2.300 persones, de les quals un 80 per cent viuen de les mines. Estan disposats a fer el que calgui abans que les cases els caiguin al damunt. Els edificis foren construïts per l'Obra Sindical de l'Hogar fa uns disset anys. Avui amenacen ruïna, pel grau d'humiditat i per estar construïts damunt de terra tova.

Fa uns anys es va ensorrar un balcó i va morir una nena. Això va fer que l'Obra Sindical fes unes reparacions, que resultaren totalment insuficients. La comissió de veïns i un advocat han estat dos anys fent tota mena de gestions prop del Ministeri de la Vivenda i de la pròpia Obra Sindical, del delegat de la qual, senyor Payà Agustí, només n'han tret bones paraules.

El 31 de maig del 74 es destinà un crèdit de 1.065 milions de pessetes per reparar les vivendes de l'Obra Sindical a la província de Barcelona, però a Sal i Pota no arribà res. Aquests diners anaren només als grans polígons. Ara, després de dos anys d'intenses gestions, el Ministeri no en vol saber res i l'Obra Sindical, en desaparèixer, tampoc. Les despeses per reparacions i urbanització se'n van als quaranta milions de pessetes. S'ha intentat fer front a les despeses amb les quotes dels veïns però no és suficient. Malgrat tot, els veïns han fet diverses reparacions per prevenir nous accidents.

Els veïns —la paciència té un límit— s'estan plantejant deixar de pagar els llogers i dur a terme les accions legals i de força que calgui. En aquests moments s'esperen els resultats de les gestions prop del Govern Civil.



Milers de terrassencs contra la crisi (foto J.Girona)

Manresa

El futur urbanístic, hipotecat

MANRESA (Manuel Luís).— La comissió de política municipal dels partits polítics de Manresa ha donat a la llum un document reivindicatiu d'espais per a equipaments col·lectius on, entre altres coses, es fa referència a la gravíssima deficiència de zones reservades a equipaments públics que s'observa en el pla general d'ordenació urbana de Manresa, així com a la progressiva pèrdua de la situació d'usos col·lectius al centre de la ciutat i a l'esgotament també progressiu del sòl lliure.

Creiem necessari i urgent, diu l'esmentat document, de revisar el pla general d'ordenació perquè, adaptat a la nova llei i fet amb la participació democràtica de la ciutat, reculli les aspiracions col·lectives en tot el que fa referència a urbanisme. Cal fer els primers passos en aquesta direcció a fi de no trobar-nos amb un futur urbanístic de la ciutat hipotecat. I, per tal de fer front al perill de degradació urbanística de Manresa, urgeix: que totes les zones perifèriques qualificades de residencials en l'actual pla vigent, i no edificades, siguin sotmeses a planejament parcial d'acord amb les disposicions que la llei estableix sobre cessions de sòl, que es posi en funcionament immediat, avançant-se a la revisió del pla general, un pla especial que comporti reserves de sòl per a equipaments col·lectius al casc urbà i, mentrestant, la suspensió de llicències d'edificació, fins a l'aprovació definitiva del pla especial, en les zones afecta-

des provisionalment.

D'altra banda, i pel que fa referència a la crisi sorgida entre l'Ajuntament i la comissió de política municipal dels partits polítics, s'ha de dir que aquesta esperava que, arran de la reunió conjunta amb els delegats consistorials, sorgirien unes decisions concretes sobre els temes urbanístics que més preocupen en aquest moment. La reunió no es va dur a terme, ja que l'Ajuntament la va ajornar i, endemés, la permanent va actuar donant llicències d'edificació a llocs assenyalats per a ús públic. Es va produir la ruptura i, fins i tot, un dels regidors encarregat de negociar amb els partits, va presentar la seva dimissió d'aquesta tasca per desacord amb la línia consistorial. Això no obstant, va arribar la conciliació quan el batlle es va comprometre a aprovar, abans d'un mes, les qüestions que la comissió de política municipal ha estat plantejant des de fa temps. L'entrevista en qüestió es va produir el mateix dia que els partits anunciaven una sessió informativa per fer conèixer les tasques realitzades fins ara i la línia d'actuació futura. En el transcurs d'aquesta sessió informativa s'explicaren les postures de la comissió pel que fa als edificis d'interès històric-artístic i arquitectònic, així com al pla especial d'equipament. Respecte als dos edificis modernistes, el Casino i Torre Lluvià, "mai no hem parlat de comprarlos", va dir la comissió, mentre que l'opinió del batlle,

mantinguda fins ara, era que la compra representava l'única alternativa, malgrat quedar descartada, però, pel preu massa elevat. L'opinió de la comissió de política municipal passa per salvar els edificis realitzant les gestions necessàries a fi i efecte que, amb la seva declaració de monuments d'interès històric, s'asseguri l'ur conservació i siguin inclosos dins del patrimoni d'ús col·lectiu.

Un nou conflicte s'ha plantejat darrerament en el terreny urbanístic al voltant del solar de l'antic convent de Sant Francesc, de Manresa, el qual, des de fa temps, és reivindicat per a l'ús públic per la comissió gestora de l'asso-

ciació de veïns del Barri Vell. Aquest solar era patrimoni de la ciutat des de temps immemorial, fet pel qual la Comissió Cívica de Defensa del Patrimoni posa en dubte la legalitat jurídica de l'ús a què ara se'l vol sotmetre. El senyor Vives, propietari actual del solar, i president de l'Orfeó Manresà, al·lega que una part d'aquest solar seria per instal·lar-hi una sala auditori per a l'esmentat orfeó, però com que, segons diu el propietari, està mancat de recursos econòmics per dur a terme els seus propòsits, pretén vendre aquesta propietat per treure'n els beneficis necessaris per comprar una part de l'edifici i condicionar-lo per a sala de música.

Vic

"La Plana és de tots"

OSONA (Corresponsal).— La Plana de Vic, una de les zones agrícoles més pròsperes de Catalunya, veu com, enmig dels conreus, es van aixecant naus per a ús industrial.

La gota que ha fet vessar el got ha estat la construcció d'una nau industrial al municipi de Malla, en una de les millors zones agrícoles de la Plana. Les denúncies per via administrativa de la Comissió de Partits Polítics, de la Unió de Pagesos, del Col·legi d'Aparelladors i d'Arquitectes i del Congrés de Joves, no solament no han resolt el problema sinó que han servit per accelerar el procés de construcció de l'esmentada nau per tal de plan-tejar el fet consumat.

Per això, el 20 de novembre, unes tres-centes persones, fent-se ressò de la crida conjunta de les forces polítiques, sindicals i entitats abans esmentades, es concentraren en el solar en construcció per passar seguidament a tallar, durant uns minuts, el trànsit de la carretera de Barcelona a Puigcerdà amb pancartes on es llegia: "La Plana és de tots. Aturem les obres de Malla". Mentrestant, es repartien fulls, explicant el problema, entre els cotxes aturats. La iniciativa es pensa continuar amb gestions prop del Govern Civil i Ajuntament de Malla.

Badalona

El PSUC proposa un pla d'urgència

BADALONA (E. J. Ricart).— La situació municipal a Badalona amenaça d'entrar en un carreró sense sortida, si no es troba ben aviat una via de solució.

Les relacions entre els partits i l'Ajuntament, delicades des d'un bon principi, s'han anat deteriorant fins a ser pràcticament nul·les. La posició aferrissada dels regidors i de l'alcalde de moure's des d'una extrema posició de "poder", fent cas o cedint a les propostes dels partits en allò que els convenia, i també la posició d'algunes forces de la comissió municipal de partits, en el sentit de considerar-se "l'oposició" a l'Ajuntament i convertir les relacions amb aquest en una contínua baralla, han estat dos factors determinants d'aquesta situació.

El que és més greu, però, és que, paral·lelament a aquests esdeveniments, les protestes, les reivindicacions populars, creixen en relació proporcional a l'augment de la incapacitat de l'administració per trobar-hi solucions. I encara més, la maquinària administrativa s'ha deteriorat també: s'ha retardat perillósament l'elaboració dels padrons municipals de 1978 que són l'eina del cobrament dels impostos, dels arbitris municipals que encara no han estat liquidats. La confusió entre els funcionaris, i el naixement, en determinats sectors d'aquests, de posicions radicals impulsades precisament per elements amb un llarg historial franquista, poden compli-car encara més la situació.

Davant d'aquest estat de coses, el PSUC ha proposat a la comissió municipal de partits poder arribar a un acord

programàtic amb l'Ajuntament per tot el període que va des d'ara fins a les eleccions municipals. Acord en l'elaboració del qual haurien de participar les associacions de veïns, les entitats cíviques, els sindicats i les associacions patronals.

El contingut d'aquest acord hauria de ser, des del punt de vista del PSUC, la demanda conjunta al govern de la convocatòria immediata de les eleccions municipals i l'elaboració d'un pla d'urgència que, equilibrant les possibilitats i les necessitats de la ciutat, faci front als principals problemes urbanístics, de vivenda, escolaritat, etc., de Badalona. Pla d'urgència que hauria d'estar controlat per una comissió mixta formada per tots aquells que subscriuïn l'acord. També la revisió de l'aplicació d'aquells aspectes del Pacte de la Moncloa que fan referència a l'atur, a l'escolaritat i altres, a Badalona. La lliure informació als partits de tot allò que faci referència al funcionament de l'administració local. La lliure informació, també, a tots els funcionaris municipals, d'allò que suposa l'acord. Finalment, segellar el compromís en un ple municipal extraordinari que doni l'aprovació al seu contingut.

Per al PSUC, aquestes són les línies generals que han de guiar l'actuació per fer front a la situació de crisi.

La proposta, però, no ha estat ben rebuda per tots els integrants de la comissió de partits. Hi ha qui encara té por de parlar d'acords i de pactes, i hi ha qui posa per davant dels interessos generals problemes de protagonisme polític.



Gregori López Raimundo obre la sessió del Comitè Central del PSUC

Una doble exigència dels acords de Perpinyà

Les exigències que el Pacte de la Moncloa sigui interpretat i aplicat d'acord amb tots els signataris i que es compleixin els acords de Perpinyà pel que fa a la Generalitat, són els dos elements que van centrar, dissabte i diumenge, l'atenció del Comitè Central del PSUC, reunit a Barcelona "per examinar l'aplicació dels acords del IV Congrés".

EL PACTE DE LA MONCLOA

"El IV Congrés —va dir Antoni Gutiérrez Díaz, en el seu informe— va aprovar una política orientada a la consolidació de la democràcia i del procés autonòmic. Però correspon al Comitè Central aplicar dia a dia aquesta política." I es va referir al Pacte de la Moncloa, "que el Congrés va tractar a un nivell encara poc ofensiu", per assenyalar els intents de boicot "des de la dreta econòmica, des de determinats sectors de l'esquerra, des d'una part del mateix govern..." que ara ha decidit unilateralment la retroactivitat. Aquesta decisió, que afecta prop d'un milió i mig de treballadors, va ser criticada en les intervencions dels membres del Comitè Central.

"Fins ara el Pacte només s'aplica en allò que perjudica els treballadors", va assenyalar Ramon Pla, dirigent d'Aisma-líbar. I cal fer-lo complir en el seu conjunt, a partir d'un control també conjunt de la seva aplicació, rebutjant aplicacions unilaterals en favor de la patronal. "Perquè —explicà Gutiérrez Díaz— és l'única alternativa en aquests moments. No n'hi ha cap més, malgrat l'esforç dels companys del PSOE. Si el PSOE fos, ara, una veritable alternativa, l'empenyeriem amb tota la nostra força". Cal, per tant, una actitud ofensiva a l'hora de comprendre, d'explicar i de fer aplicar el Pacte. Pilar Brabo, que va saludar el Comitè Central en nom del Comitè Executiu del PCE, va referir-se als antecedents del Pacte i assenyala com la signa-

tura d'aquest, després dels intents no reeixits del govern d'imposar un pla d'estabilització, significa "l'aïllament dels partidaris de la involució i permet col·locar la lluita social, la lluita de classes, en un terreny més favorable als treballadors, que són els més interessats en les llibertats polítiques i en la consolidació de la democràcia". "Hem fet un feble treball d'explicació política", es va dir. I Vidiella subratllà: "El Pacte, el tenim a la gorja i l'hem de pair. Si no el païm, en una situació tan complexa com l'actual, ens pot passar com al pacte dels 'trentistes', que va fracassar". Gabriel Arrom, Josep M. Rodríguez Rovira i Antoni Lucchetti van dedicar les seves intervencions a explicar l'abast del Pacte. El segon va destacar-ne la necessitat d'una aplicació global i, quant a la retroactivitat, va dir: "No podem trencar-la ni ens ho hem de proposar. El que hem de fer és impulsar la renegociació dels convenis per obtenir per als treballadors les millors condicions possibles." Per-

què, com va explicar Lucchetti, "el Pacte deixa obertes moltes possibilitats i, sobretot, la possibilitat de sortida de la crisi". "No podem jutjar-lo solament a partir de les limitacions salarials. Cal tenir en compte que el valor dels salaris depèn dels preus, d'allò que en diem el salari social. De res no servirien salaris més elevats, si no hi ha control dels preus, si no hi ha control de la seguretat social, de les empreses públiques, del preu del sòl, del pressupost i de les despeses de l'Estat, etc." I va insistir en allò que és fonamental: l'aplicació global del Pacte. No solament a nivell general, sinó també, com van explicar més endavant diversos membres del Comitè Central, a tots nivells. I Padullés, Cunill, Aguilar i Sánchez van explicar experiències concretes: les del Bages, Terrassa, Sabadell... Gutiérrez Díaz diria en el seu resum de la discussió: "El Pacte representa un pas endavant en la política de govern de concentració. Ara cal explicar-lo i defensar-lo. I lluitar per la seva aplicació."

CONSELL DE LA GENERALITAT: COMPLIR ELS ACORDS DE PERPINYÀ

Un altre gran tema de la reunió del Comitè Central del PSUC va ser el relatiu a la Generalitat, al qual Gutiérrez Díaz es va referir en el seu informe, tot explicant el contingut de les cartes adreçades al president Tarradellas pel Comitè Executiu els dies 7 i 25 de novembre. Cartes que assenyalen la necessitat que es compleixin els acords de Perpinyà per constituir un Consell Executiu d'unitat catalana, d'acord amb el resultat de les eleccions del 15 de juny. Aquest seria el tema abordat més extensament a la roda de premsa que va seguir a la reunió del Comitè Central. "Allò que és essencial en aquests moments —digué Antoni Gutiérrez Díaz a la roda de premsa, explicant els acords del Comitè Central— és la negociació col·lectiva del president amb els partits amb representació parlamentària, tal com estableixen els acords de Perpinyà explícitament." "Cal arribar a una negociació conjunta —diria més endavant— després de les lògiques consultes que el president ha fet amb els diferents partits i forces catalanes." Aquesta és la qüestió clau i no la lluita per les conselleries: "Nosaltres no anem a defensar en exclusiva cap conselleria. Tenim un ordre de prioritats però no entrarem en aquest clima de competència i de lluita." I, quant a les comissions mixtes, cal constituir-les d'acord amb el decret-lléi de restabliment de la Generalitat, que estableix que serà la Generalitat —president i Consell Executiu— qui les nomenarà i no únicament el president.

L'ESBORRANY DE CONSTITUCIÓ

L'esborrany de Constitució va ser el tercer gran tema polític del Comitè Central. Un tema al qual es va referir també Gutiérrez Díaz en el seu informe i en el resum i que va tractar extensament Jordi Solé-Tura, membre de la ponència constitucional. "Deixant de banda les imperfeccions i les mancances, podem considerar que l'esborrany representa, en el marc de la correlació de forces en què ens movem, un pas endavant molt important", va dir el secretari general del PSUC. "És un èxit notable de la nostra política", afegiria més endavant Pilar Brabo, perquè, com explicà Solé-Tura i van destacar diverses intervencions, "tenim l'esborrany d'una constitució democràtica elaborada amb una correlació de forces que ens és desfavorable, que ha de permetre consolidar la democràcia no deixant fora ningú que pugui capitalitzar els descontentaments. I serà una constitució oberta, que permetrà les transformacions de fons que el país necessita." Però hi ha coses negatives que la lluita haurà de permetre modificar: el no reconeixement de la majoria d'edat i el dret de vot als divuit anys, la no abolició de la pena de mort, la no explicació del dret al divorci, regulació de les relacions govern-parlament i, pel que fa a Catalunya, el dret de vet del govern davant els actes de la Generalitat i la manca de recursos de les nacionalitats i regions.

ELECCIONS SINDICALS I MUNICIPALS

També les eleccions municipals i sindicals van ocupar l'atenció del Comitè Central. Les primeres, "d'una gran significació política, que poden ratificar, modificar o canviar la correlació de forces", com digué Gutiérrez Díaz, que exigeixen una llei electoral democràtica i que demanen, malgrat totes les dificultats, un esforç unitari conseqüent i responsable, així com una gran campanya per la revisió del cens que permeti corregir les irregularitats que es van produir a les eleccions

Ja té vint mil afiliats

La Unió de Pagesos, una crisi de creixement

La Unió de Pagesos va impulsar el 21 de novembre una de les més importants concentracions de camperols que s'han produït a Catalunya els darrers anys. Uns vint mil pagesos es concentraren davant dels quatre governs civils de les "províncies" catalanes.

La Unió de Pagesos es noticia per això i per altres coses. Es parla de crisi de la Unió. Es parla que a la concentració de Lleida el servei d'ordre fou superat. Es diu que algunes direccions de la Unió són conservadores. Que els jornaleros d'Ampostà no volen estar en un sindicat on hi ha amos i mossos junts.

Per intentar aclarir aquests interrogants hem demanat a Josep Solé Barberà, diputat pel PSUC a la jurisdicció de Tarragona, la seva opinió:

"És força significatiu que el 24 de novembre la Unió de Pagesos, conjuntament amb les altres forces integrades a la Coordinadora d'Organitzacions Pageses, fos rebuda i escoltada pel Congrés amb molt d'interès. D'una manera o altra, totes les forces parlamentàries van trobar que els plantejaments dels pagesos són legítims i que cal atendre'ls.

"La crisi de la Unió de Pagesos és una crisi de creixença. Al seu darrer congrés, hi havia representades unes cinc-cents persones. Avui, el nombre d'afiliats sobrepuja els vint mil.

"Creiem que cal preservar la Unió de Pagesos de la politització. Això aparegué a Lleida quan algú volgué calcar formes d'actuació i de participació que pertanyen a grups polítics. La política agrària del PSUC està centrada fonamentalment en la potenciació de la Unió de Pagesos, tenint en compte que un partit i un sindicat tenen formes d'actuació diferents. Pensem que —valorant la realitat del camp i el caciquisme que encara hi ha— no es pot portar al si de la Unió de Pagesos consignes de partit o de grup.



"Pel que fa al cas concret d'Ampostà, hi ha una situació que clama justícia. I és que més de dos mil jornaleros del camp es troben sense feina. Normalment, passen entre quatre i sis mesos parats sense rebre cap subsidi ni cap mena d'ajut, fora d'alguna feina esporàdica, que no arriba per a tothom.

"Hi ha problemes vivíssims que la Unió de Pagesos no pot resoldre per si sola. La Unió planifica les accions, expressa les necessitats del camp i fa un treball sindical realment important. Només cal veure l'assistència dels pagesos als actes que fa aquest sindicat i com les seves orientacions arriben a penetrar dins del món pagès.

"Malgrat que algú pugui pensar que en certs llocs la Unió de Pagesos pugui tenir una direcció conservadora i volgués veure-hi estils de treball que corresponen més a un sindicalisme urbà que no a un sindicalisme pagès, la realitat és que la Unió de Pagesos defensa i representa els interessos del camp. La seva estructura es correspon amb la situació del camp. En un sindicat industrial seria impensable que hi hagués un patró petit o mitjà. Els interessos del petit o mitjà propietari no són contradictoris amb els de l'arrendatari, parcer o jornalero; són interessos que es complementen. Intentar convertir la Unió de Pagesos en un sindicat de proletaris del camp seria destruir-la i anar contra els interessos del camp."

JOAN SANJUAN



Un moment de la reunió (Fotos J. Civit)

cia: que es compleixin i el Pacte de la Moncloa

del 15 de juny. I les segones, el retard de les quals és molt perillós, que volem per assegurar una representació democràtica dels treballadors i "que ningú no s'equivoqui —subratllà el secretari general del PSUC—, que volem per enfortir el sindicat de Comissions Obreres". "Pensar que les llistes obertes ho resolen tot és un error, va observar Rodríguez Rovira en el transcurs de la discussió: cal una campanya pròpia i específica de Comissions que el PSUC ha de fer seva sense cap vacil·lació" i que cal preparar especialment a les grans empreses, com digué Valdivieso.

I altres preocupacions, com és ara la de la situació del camp, que va plantejar Salvador, o la de la pesca, expressada per Joan Rodríguez i per Castells, o els problemes de l'organització i l'enfortiment del partit, als quals es va referir especialment Paco Trives. I també els problemes de la sindicació de tècnics i professionals, que van preocupar especialment el IV Congrés i que el Comitè Central haurà d'abordar pròximament. I la proposta, aprovada, de canvi del carnet del PSUC que Gutiérrez Díaz va qualificar, en el resum, com "una operació política de gran abast que ha de permetre el reforçament del partit". I la convocatòria del 4 de desembre, de solidaritat amb el poble d'Andalusia...

LES DECLARACIONS DE SANTIAGO CARRILLO

I, lògicament, les declaracions de Santiago Carrillo als Estats Units, que, tal com havien estat recollides per les agències de premsa, havien despertat inquietud entre alguns militants del PSUC. Gregori López Raimundo s'hi referí —en la roda de premsa— i explicà allò que el mateix Carrillo havia dit als periodistes en tornar del seu viatge i que el lector trobarà en aquest mateix número de TREBALL. I Pilar Brabo va explicar que el PCE es trobava en plena preparació del Congrés i que hi havia un debat sobre la significació del leninisme. "Un debat —va dir— que se situa en el terreny de la clarificació i simplificació del llenguatge que utilitzem i que cal desintoxicar. El PCE recull totes les aportacions de la pràctica i el pensament revolucionaris. I ho ha fet de manera crítica."

LA VALORACIÓ DEL IV CONGRÉS

Però el Comitè Central va examinar també críticament el desenvolupament del IV Congrés. "Hi ha una constatació fonamental a l'hora de valorar el Congrés —va dir el secretari general del PSUC—, i això és que el Congrés ha aprovat una política, un programa i uns estatuts i ha elegit una direcció. Ara cal convertir els resultats del Congrés en acció política concreta." "Hem aprovat una política

—va afegir— i un programa. Un programa que és una gran eina de treball de tot el partit, un instrument per a la seva educació global que ha d'estimular l'esforç de creació de tots els comunistes: el IV Congrés ha començat a donar respostes a molts dels problemes que planteja la nostra estratègia de marxa cap al socialisme en la democràcia, però tenim encara molts interrogants i hem de restar oberts a noves elaboracions. Tenim també uns estatuts, que constitueixen la llei fonamental de funcionament del partit i representen la recuperació del centralisme democràtic en la seva plenitud. Uns estatuts que hem de respectar i fer respectar. I hem elegit, finalment, una nova direcció. Una direcció definitiva, fins al V Congrés, col·lectiva, responsable i integradora." El secretari general del PSUC va anunciar el propòsit del Comitè Executiu de reunir el Comitè Central amb la màxima freqüèn-

cia "per tal que jugui les funcions de direcció que li corresponen de la millor manera possible": amb una relació estreta amb el Comitè Executiu, amb el funcionament ple de les seves comissions, impulsant reunions de quadres, estímulant la presència pública de tots els seus membres... I va explicar quines havien estat les tasques del Comitè Executiu des del Congrés i com el mateix Comitè Executiu havia distribuït les diferents responsabilitats. I, ja al resum, responguent a algunes intervencions, va destacar la necessitat de "no veure el Comitè Central solament com el moment de la reunió dels seus membres sinó també a partir de l'activitat de cadascun d'ells".

I, a benefici d'inventari, va assenyalar alguns aspectes de la celebració del Congrés, destacant, entre els positius, el caràcter col·lectiu de la seva preparació i discussió, el sen-

tit de responsabilitat dels delegats i les repercussions que havia tingut en la vida política catalana i espanyola, així com l'ampli consens amb què s'havien pres els acords, i, entre els aspectes negatius, la infravaloració, per part del Comitè Executiu, de la importància del reglament i de la participació dels delegats en la preparació material del Congrés, el criteri d'elecció de les delegacions i la insuficient presència de les opinions minoritàries al si de cada delegació.

I això és tot o, si més no, allò més important de la reunió del Comitè Central del PSUC, la primera després del Congrés. Fins als dies 17 i 18 de desembre en què el Comitè Central es reunirà de nou per examinar la situació política i revisar la composició i funcionament de les seves comissions.

PERE VAL·LÈS



Rafael Vidiella: "Tenim el Pacte de la Moncloa a la gorja i l'hem de pair"

"Diada Nacional del País Andalus"

Solidaris amb Andalusia però sense deixar que ens divideixin

El proper diumenge tindrà lloc a Barcelona un acte emmarcat sota el lema de "Dia Nacional del País Andalus" a fi de prestar suport des de Catalunya a l'exigència d'autonomia d'aquell país. A moltes ciutats, on la presència d'immigrants és elevada, s'han fet ja actes preparatoris d'aquesta Diada.

—¿Com veus aquesta "Diada" andalusa?, preguntem a Cipriano Garcia.

—La lluita per aconseguir l'autonomia les nacionalitats i regions adquireix cada dia més força dintre l'Estat espanyol. En aquesta lluita, Catalunya ha donat exemple i estímul al plantejament just i a l'acció d'altres pobles i regions d'Espanya i en aquesta lluita hem fet causa comuna tots els qui vivim i treballem aquí. El poble de Catalunya, endemés, ha manifestat sempre la seva profunda solidaritat amb les justes exigències i la lluita dels treballadors i demòcrates dels altres pobles

d'Espanya. És per això que, un cop més, manifestem la nostra solidaritat i suport total als treballadors i al poble d'Andalusia en aquesta acció per reivindicar la seva autonomia. El 4 de desembre haurà de ser un motiu més perquè tots els catalans, sense diferència de cap mena, ens sentim solidaris i units amb els nostres germans andalusos que reclamen un dret pel qual hem lluitat i seguim lluitant encara a Catalunya.

—En actes com aquest, sempre corre pel mig el fantasma del "lerrouisme". Si hi afegeixes que, a certs indrets, hagin convocat a la

"Diada" només als andalusos residents aquí, aquesta manifestació podria adquirir uns objectius diferents...

—Jo crec que tota acció feta de Catalunya en solidaritat amb Andalusia, o amb altres pobles de l'Estat, serà una acció dels catalans, del poble de Catalunya. Es un error que hi hagi gent que pretengui que el dia 4 de desembre es mobilitzin "només els nascuts a Andalusia" i que "de banderes, se'n portin només l'andalusa i l'espanyola", "que es toqui només l'himne andalus", etc.

En aquest joc, s'hi presten alguns personatges d'alguna casa regional. Jo considero que aquests plantejaments no serveixen ni a la causa de Catalunya ni a la causa d'Andalusia. Pretenen introduir un

Comunicat de premsa

Els dies 26 i 27 de novembre s'ha reunit el Comitè Central del PSUC per examinar l'aplicació dels acords del IV Congrés. El Comitè Central ha discutit un informe presentat pel secretari general, Antoni Gutiérrez Díaz, que ha subratllat la necessitat de convertir els resultats del Congrés en acció política concreta i s'ha referit als aspectes principals de la situació política.

El Comitè Central:

a) Ha ratificat el suport del PSUC al contingut del Pacte de la Moncloa i ha acordat reclamar la seva plena aplicació així com el control sobre aquesta per part de tots els signataris, d'acord amb la declaració conjunta PCE-PSUC feta pública davant el real decret llei que estableix la retroactivitat.

b) Ha valorat el fet que l'esborrany de Constitució, malgrat insuficiències i mancances, prefiguri un règim efectivament democràtic i reconegui explícitament la personalitat de les nacionalitats i regions.

c) Ha conegut i aprovat el contingut de les cartes que el Comitè Executiu havia dirigit al president de la Generalitat els dies 7 i 25 de novembre, reclamant novament l'aplicació dels acords de Perpinyà, especialment la formació d'un Consell Executiu d'unitat catalana sobre la base de la negociació conjunta del president i els partits amb representació parlamentària.

d) Ha acordat insistir en l'exigència de convocatòria de les eleccions municipals com més aviat millor i en unes plenes condicions democràtiques. En aquesta perspectiva ha pres l'acord d'endegar una campanya per la revisió del cens.

e) Ha ratificat la necessitat de les eleccions sindicals i el ple suport del PSUC al sindicat de Comissions Obreres.

f) Davant la convocatòria del 4 de desembre, ha acordat expressar la solidaritat del PSUC amb el poble d'Andalusia, i cridar tots els catalans, d'origen o d'adopció, a expressar, defugint actituds orientades a dividir-lo, el suport del poble de Catalunya al poble d'Andalusia, en lluita per la seva autonomia.

El Comitè Central ha conegut i aprovat les activitats del Comitè Executiu així com la divisió de tasques i responsabilitats al seu si establertes després del IV Congrés.

El Comitè Central ha aprovat també la renovació del carnet del Partit i l'ha concebuda com una campanya política de reclutament i enfortiment de les organitzacions del PSUC.

En el curs de la reunió, ha dirigit una salutació al ple del Comitè Central Pilar Brabo, membre del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya.

El Comitè Central ha acordat reunir-se novament els dies 17 i 18 de desembre.

El Comitè Central ha pres l'acord que el PSUC es sumi a la festa de clausura del I Congrés de la Joventut Comunista de Catalunya, que tindrà lloc el dia 3 de desembre al Palau d'Esports de Barcelona i comptarà amb la presència, per primera vegada a Catalunya després de 40 anys, de Dolores Ibárruri, presidenta del Partit Comunista d'Espanya.

EL SECRETARIAT DEL COMITÈ CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

BARCELONA 28-11-77

només d'andalusos" farien un gran favor als enemics dels treballadors, de les forces de la cultura, i de Catalunya. Els actes que a cada lloc puguin ser programats de suport a Andalusia, o a qualsevol altre poble d'Espanya, han de comptar sempre, com a teló de fons, amb les senyeres i els himnes tant de Catalunya com del poble amb el qual ens solidaritzem.

Només gent desconixedora de la dimensió del fet nacional pot accedir en aquest joc. ¿Quina finalitat es persegueix en plantejar que, als actes, s'hi pugui portar la bandera de l'Estat però no la catalana? Impossibilitar una solidaritat efectiva. No crec que es pogués impedir, d'altra banda, que en una manifestació hi anéssim tots quants ens sentim vinculats a la lluita de tots els pobles d'Espanya, com tampoc no es podria impedir que el fet de flamejar les senyeres i l'himne de Catalunya fos la nota predominant.



T.A.

En l'aniversari del seu assassinat

Laboralistes amb Layret

"Coordinadora de Laboralistes de Catalunya a Francesc Layret, advocat dels treballadors", deia la pancarta, vermella amb lletres blanques, a la Sala Villarroel, no atapeïda, el propassat 29 de novembre. Presidien l'acte: Monserrat Avilés, Casares, Ramon Mas i el senador, advocat i historiador del moviment obrer, Josep Benet. A l'hora dels parlaments, als quals eren intercalades llarguíssimes adhesions de partits polítics, organitzacions juvenils, centrals sindicals, sindicats com el de la Marina Mercant, la Unió de Pagesos, etc., Josep Benet va situar històricament Francesc Layret, ressaltant la seva doble condició, com a advocat i com a polític. Com a advocat, en Layret empenia el camí ple de paranys de la defensa dels treballadors, contra els quals el règim de la patronal més salvatge feia ús de tot tipus d'elements coercitius. Com a polític, Layret tenia al cap una proposta: la constitució d'un gran partit obrer. Fou assassinat: "Ja saben el que han fet, els vils!", exclamaria el seu gran amic Salvador Seguí.

Montserrat Avilés va glossar en primer lloc l'activitat de Layret com a laboralista: "des dels despatxos laboralistes es va fer una tasca de desmitificació de la llei", i va explicar als treballadors l'origen i el sentit de classe d'aquestes lleis. Alhora, des dels despatxos laboralistes, homes com Layret van compartir el risc de la classe obrera. Constant històrica que obligava la Coordinadora de Laboralistes a plantejar un altre aspecte de la qüestió: no basta fer ara a Layret homenatges històrics, importa recordar el gran paper que, a favor del moviment obrer, han de jugar els laboralistes. I més quan, com ara, hi ha una crisi econòmica que carrega prioritàriament sobre els treballadors, tot i que potser no en són del tot conscients, amb seqüeles del decret llei, amb la nul·litat dels pactes al voltant del pagament

La lluita de un poble petit.

Llevaneres vol assistència mèdica

MARESME (J.Sivilla).— Llevaneres ha dit prou a la greu situació sanitària que pateix. I ho ha dit amb força, mobilitzant-se resoludament com un sol home i sortint al carrer amb el crit de "Volem metges!".

La situació de Llevaneres pel que fa a la sanitat és llasmosa. Amb més de 1500 habitants, aquest poble només compta amb un metge —que comparteix amb Sant Vicenç de Montalt— per atendre tots els militants. El metge té molt poques hores de consulta i, per si fos poc, no viu al poble, amb la qual cosa la situació es fa més greu davant de l'eventualitat d'urgències.

Davant d'aquesta situació, i per intentar canviar-la, el PSUC va iniciar gestions encaminades a endegar una campanya per exigir una assistència sanitària digna per al poble. Així va sorgir la crida del partit al poble de Llevaneres, que era un full on s'exhortava la població a sumar-se a la manifestació convocada pel dissabte dia 19 de novembre.

Els membres de CDC de Llevaneres, veient la iniciativa del PSUC —que, per cert, ja els havia avisat que pensava impulsar la campanya—, decidiren no restar aturats i varen confeccionar també un full, la

qual cosa va provocar un cert malestar. No obstant això, cadascú va fer la seva feina i en algun moment els dos fulls es van repartir conjuntament.

El dia de la manifestació, a les cinc de la tarda, unes tres-centes persones iniciaren la marxa des del camp de futbol dirigint-se cap a la plaça de l'Ajuntament. Cridaven eslògans tals com "Metges sí, iguala no!", "Volem metges per a infants" i "Ambulatori sí, corts no!". Quan la comitativa arribà a l'ajuntament es trobà amb un grup d'unes cinquanta persones que, seguint la convocatòria de CDC, s'hi havien concentrat. Una vegada ajuntats els dos grups, el nombre de participants va anar creixent fins a arribar a un miler, que significava pràcticament tot el poble. Va dirigir la paraula als assistents en Daniel Busqueta, secretari local del PSUC, l'alcalde de Llevaneres, que va qualificar de justes les reivindicacions plantejades i va saludar la iniciativa d'haver fet aquella mobilització, i un membre de CDC.



per l'empresa de l'IRTP, amb qüestions com: ¿qui paga en cas d'insolvència de l'empresa?, tan freqüents ara.

En darrer terme, va parlar el rabassaire Ramon Mas, que acabava d'enterrar un fill a Perpinyà i que, tanmateix, volia ser present a l'homenatge d'un home com Layret, a qui havia conegut de molt jove, que havia defensat els rabassaires de Sant Cugat. La dispersa i apassionada defensa d'aquell advocat d'ulls convincents i víctima d'una paràlisi infantil, que havia de caminar amb croses, va constituir un contrapunt emotiu. Ramon Mas, al començament de la seva intervenció, va fer un incís per saludar elogiosament un vell i gran militant obrer, present a la sala: en Rafael Vidiella.

I.R.

Fan de jornalers al camp

Al Maresme, pagesos africans

MARESME (Josep Sivilla).— Al camp del Maresme es produeix un fet singular: la presència de treballadors africans a les terres de conreu. Són un considerable nombre d'àrabs i negres que varen sortir de llurs països cercant una feina i una promoció però que, essent foragitats dels països europeus on anaven, han vingut a raure a la nostra comarca.

Si passeu amb cotxe cap al vespre, quan el sol ja s'ha amagat, per Premià, Vilassar, Argentona o Llevaneres veureu per la carretera grups de negres que pleguen de la feina. Fan de jornalers del camp, ofici no gaire corrent a casa nostra, i constitueixen una mà d'obra barata i dòcil que és fàcil explotar. Entren a Espanya com a turistes i per això no tenen carta de treball.

Com a conseqüència, cap pagès propietari els té a la planilla i, per tant, no estan donats d'alta a la Seguretat Social. Però, malgrat que les condicions de treball siguin difícils —jornades de sol a sol, sous baixíssims, treball dissabtes i diumenges— i, malgrat que ho siguin també les condicions de vida —700 pessetes setmanals per dormir sota teulada, manca d'assistència mèdica en cas d'accident laboral i, sovint, menyspreu i marginació per motiu racial, ells es queden a la comarca com a "temporers il·legals".

És clar que no tots els africans que són al Maresme fan feines al camp. N'hi ha alguns que ja són entre nosaltres des de fa uns deu anys i ara ja tenen una feina fixa. Ens referim a un grup de negres de Nova Guinea que estan establerts a Mataró i que fins i tot ja tenen descendència mataronina. No obstant això, dels que han arribat més tard —al-

guns del Marroc, d'altres de Gàmbia, de Sierra Leona, etc.— n'hi ha que troben altres feines de tant en tant, en competència amb la mà d'obra autòctona en atur, però es tracta sempre de feines feixugues i mal pagades: recollir escombraries, fer carreteres...

Molts pagesos del Maresme, que sovint s'han queixat de la situació en què es troben gràcies a l'especulació del sòl, l'excés d'intermediaris privats i la manca de preus justos pels seus productes, davant de l'ofertament d'una mà d'obra tan

barata opten per llogar-la. El problema és complex. Els pagesos no tenen la culpa que aquests treballadors no tinguin permís de treball, però alguns s'aprofiten d'aquesta circumstància per explotar-los de manera desenfrenada. Hi ha qui diu que aquests homes no haurien d'ésser acceptats mentre existeixi l'excés de mà d'obra actual a la comarca. No hi ha cap dubte, tanmateix, que es troben en una situació extremadament injusta que reclama una solució urgent. Abans que res són persones i han de ser tractats com a persones.



Africans sense feina fan de pagès al Maresme (foto Enric Quintanas)

"Dia del País Andalus"

Solidaritat dels partits catalans

Els principals partits polítics catalans, centrals sindicals, així com la coalició "Entesa dels Catalans", han fet pública una declaració de solidaritat amb la lluita del poble andalus en favor de l'autonomia. La crida diu així:

"Al poble de Catalunya:

"Els partits polítics i les organitzacions sindicals que signen aquesta declaració expressem públicament la nostra plena solidaritat amb la lluita del poble andalus en favor de l'autonomia. En aquest sentit ens adherim a la celebració del "Dia del País andalus", que tindrà lloc el proper dia 4 de desembre, i que estem segurs que representarà un pas molt important cap al reconeixement de la identitat col·lectiva del poble d'Andalusia. En transmetre aquesta adhesió estem fermament convençuts que interpretem la voluntat àmpliament majoritària del poble de Catalunya, solidari de les justes reivindicacions de tots els pobles de l'Estat espanyol.

"Al mateix temps, fem una crida a tots els catalans, d'origen o d'adopció, perquè participin a la concentració que se celebrarà a Barcelona el mateix dia 4 de desembre, a les 12 hores, a la plaça de Catalunya. Expressem la nostra voluntat de fer d'aquest acte una jornada que manifesti, d'una banda, la solidaritat de Catalunya amb Andalusia i que, d'altra banda, sigui una reafirmació de la unitat del poble de Catalunya, mai un enfrontament entre comunitats, perquè la causa de l'autonomia d'Andalusia coincideix amb la causa de l'autonomia de Catalunya i amb la de la democràcia a tot l'Estat.

"Barcelona, 30 de novembre de 1977."

TEATRE

CASAL CATÒLIC SANT ANDREU

Pons i Gallarza, 58
Tel: 345 30 01
Metro Sant Andreu

DEL 18/11 AL 11/12

Divendres 10.30 nit
Dissabte 7 tarda, 10.30 nit
Diumenge 7 tarda

CORIOIÀ

de W. Shakespeare

Desdenyant els vots del poble
volfa imposar la dictadura i ésser
tirà de Roma

TRADUCCIÓ
Josep M.ª de Segarra

Direcció
Alfred Lucchetti

Les eleccions sindicals

Sabadell: no cal esperar la convocatòria

SABADELL (Àngel Lacalle).— La tensió és patent. La conflictivitat laboral i les seves expressions més fidedignes són ja al carrer. Tretze mil treballadors parats, dues-centes empreses en situació d'expedient de crisi, suspensió de pagaments, reducció de jornada... i, finalment, el tancament d'empreses. Al capdavant, i recordant el batlle Burrull, podríem afirmar que es tracta de: "Sabadell, ciutat pilot de la crisi i l'atur".

En aquest marc, i lògicament dins aquest panorama, tindran lloc les eleccions sindicals. Sobre aquestes hem preguntat a Antoni Aranda, secretari local de Comissions Obreres de Sabadell, Josep Bravo, secretari local i de Catalunya del Tèxtil i Joan Ignasi Valdivieso, actual Secretari Comarcal de CCOO.

—¿Com es presenta el panorama de les eleccions sindicals, a Sabadell?

—Cal que aquestes eleccions es facin ja a tots aquells centres de treball on sigui possible, perquè el govern en retarda arbitràriament la convocatòria. El govern i la patronal pretenen menar les eleccions d'acord amb les seves perspectives. No estem contra que tot això es discuteixi a les Corts, però aquestes només haurien de ratificar els acords dels sindicats, dels treballadors, al capdavant. D'altra banda, a la patronal no li han imposat cap normativa.

—¿Hi ha algun motiu polític perquè aquestes disposicions passin pel Parlament?



Joan Ignasi Valdivieso, secretari general de Comissions Obreres al Vallès.

—En el fet que la normativa hagi de passar per les Corts hi ha implícita una maniobra d'alguns partits polítics per tal que la convocatòria, les llibertats sindicals i les eleccions mateixes siguin fruit d'un protagonisme polític que, en síntesi, coincideix amb la patronal i el govern.

—¿Quin és, doncs, el panorama, aquí a Sabadell?

—Com que no sabem quan es faran les eleccions, el panorama és ambigu. Pensem que per sortir d'aquesta ambigüitat o donar-li una alternativa cal forçar les eleccions a totes les empreses on es pugui, ja ho hem dit. A Sabadell, ja s'han fet a unes seixanta empreses i Comissions Obreres ha obtingut d'un vuitanta a un noranta per cent del total de llocs. Però no és cas ara de donar dades. Els treballadors necessiten representants i, per tant, cal fer les eleccions ja. Una altra cosa és com seran: la qüestió de les llistes obertes o tancades. Pensem que això ho decidirà la correlació de forces de les centrals sindicals a cada localitat o zona concreta, si no és que el govern treu un decret.

—¿Com pot cristal·litzar a Sabadell aquest planteja-

ment?

—Creiem que a Sabadell, si es discuteix en assemblees, s'adoptarà majoritàriament el criteri de llistes obertes. I això per dues raons: Perquè, amb divuit mil afiliats, Comissions Obreres és majoritària aquí i perquè molts treballadors que pertanyen a centrals que propugnen les llistes tancades, quan es discuteix el problema a les empreses es decanten per les llistes obertes. Si el govern no dona aviat dates concretes, estem disposats a convocar els treballadors a les eleccions i que discuteixin com les volen. Que facin la campanya i les pròpies eleccions. Pensem que a Sabadell, per la tradició de lluita, s'aconseguirà fer eleccions a la majoria d'empreses, amb llistes obertes. I cal dir que aquestes eleccions no solament serviran per elegir representants, sinó que també marcaran les bases de la unitat sindical des d'ara. Aquí, a partir de la unitat forjada durant les grans vagues i mobilitzacions, existeix ja un sentiment d'unitat, malgrat que hi hagi diferents centrals sindicals.

Comissions Obreres compta a Sabadell amb més de divuit mil afiliats, la UGT quatre mil, USO dos mil cinc-cents, CSUT set-cents cinquanta i CNT amb cinc-cents. Cal remarcar però, que USO és, a nivell pràctic, la segona força sindical en aquesta ciutat. Cal assenyalar també, vistos els primers resultats de les eleccions ja celebrades, que la tercera força, no integrada en cap sindicat, són els independents. Un gran nombre han sigut presentats amb Comissions, a moltes empreses. Tal com varen afirmar els esmentats dirigents de Comissions Obreres: "En la perspectiva d'unitat hem de potenciar tots aquells independents que han estat reconeguts durant molts anys en la lluita de la classe treballadora."



Un debat sobre la sindicació dels tècnics

El mateix dia i a la mateixa hora que els empresaris clamaven contra el Pacte de la Moncloa i la política econòmica del govern, Comissions Obreres va celebrar una assemblea-col·loqui sobre la sindicació dels tècnics i professionals a l'empresa. Unes nou-centes persones, professionals i tècnics sobretot, varen escoltar les intervencions de López Bulla, secretari General de la CONC, Antoni Lucchetti, economista, del gabinet de CCOO, Lanuza, i dels representants de les organitzacions professionals de la CGT i CGIL, J. Kihnreich i Renato Obermito. Així es va encetar un debat sobre la problemàtica específica d'aquests assalariats, la seva inserció a la lluita reivindicativa en el si de l'empresa i, especialment, la importància de la sindicació a les centrals obreres. Es va fer referència també a les formes organitzatives adoptades a França i Itàlia.

López Bulla remarca la preocupació envers els problemes d'aquestes capes assalariades i també la importància de donar alternatives que, en aquest moment, passen per formar part dels sindicats obrers i no dels sindicats corporativistes de tècnics, perquè això els allunyaria del fet real de pertànyer a les classes treballadores i perpetuaria la separació entre assalariats i obrers. Recordà la importància del Pacte de la Moncloa, únic camí possible per fer front a la crisi: "Els tècnics han d'ajudar la resta dels treballadors a trobar vies de negociació i aplicació dels acords per sortir de la crisi."

J. Kihnreich, de la Unió d'Enginyers de la CGT, va fer referència a la situació política i econòmica de França, "on vint-i-cinc grups industrials dominen tota la vida socio-econòmica i on els enginyers no som, com abans, els consellers dels empresaris sinó que també responem a la llei del màxim benefici. Actu-

col·lectivitat. Les seves reivindicacions específiques no són contradictòries amb les del conjunt del moviment obrer, sinó que són sumables, però cal triar unes formes organitzatives adequades."

El representant de la CGIL va fer una anàlisi de l'evolució d'aquests sectors a Itàlia. Des del 1960 es van anar apropant als obrers i el 72, amb l'abolició de categories, van arribar a la igualtat de salaris i a la integració als consells de fàbrica. "Els tècnics varen aportar —digué— una capacitat d'intervenció i decisió importants per a la reconversió de les estructures productives a l'empresa."

Finalment, J. Lanuza tractà les formes organitzatives a adoptar pels professionals. Passen pel debat de treball i organització concreta en un sindicat de classe i per la presència als organismes unitaris d'empresa. Va suggerir una secció específica que combini l'assemblea general amb el treball concret d'aquests grups. "Una agrupació de tècnics, professionals i quadres intermedis a la CONC com a resposta a tres necessitats: la coordinació dels tècnics als diferents rams; disposar, a nivell de confederació, d'un instrument d'elaboració de continguts de classe per oposar als sindicats de quadres, i un model d'organització intermedii entre el francès i l'italià."

M' D'AMPOSTA

Un pressupost precipitat

L'any és a punt d'acabar i, lògicament, la cambra dels diputats es disposa a discutir i aprovar els pressupostos generals de l'Estat, un dels instruments fonamentals de govern. Es tracta dels primers pressupostos sota la democràcia i dels primers pressupostos que seran discutits per un parlament en el qual es reflecteix la voluntat popular. El fet té, doncs, una gran importància i ha de constituir un "test" de com ha de funcionar el parlament en el futur, més encara després de l'aprovació precipitada del decret-llei de retroactivitat dels acords de la Moncloa sobre el creixement dels salaris de 1978.

És precisament en el marc dels acords de la Moncloa, però no únicament amb referència a aquests, que cal contemplar el pressupost per a l'any vinent. En aquest sentit, ja es pot dir que, en molts casos, els pressupostos que ara s'han posat a la consideració dels grups parlamentaris no tenen presents aquells acords més que de manera parcial. Molts aspectes dels acords que cal considerar fonamentals, la política urbana, per exemple, no tenen un reflex en el pressupost, del ministeri de la Vivenda i Urbanisme en aquest cas. Mentre que els acords presos entre totes les forces polítiques amb representació parlamentària suposen un canvi d'orientació en la política de vivenda i incideixen de forma més clara en la preparació de sòl urbà que no pas en les subvencions per a la construcció, els crèdits destinats a un i altre fi no experimenten una variació substancial respecte a l'any anterior. I això no és més que un exemple.

Si els pressupostos s'han presentat prescindint, almenys en part, dels canvis que a nivell econòmic i polític han representat els acords de la Moncloa, molt més greu és el fet que s'hagin presentat sense tenir en compte altres transformacions, tan o més importants. Són, en termes generals, uns pressupostos idèntics als del franquisme, inclusivament en l'aspecte formal, a desgrat d'alguns canvis com és la inclusió dels pressupostos de la Seguretat Social. Així, una tònica general de tot el document és l'absència de detall de molts dels crèdits concedits. Hi ha casos, com el del "Fondo Nacional de Asistencia Social", en què es concedeixen al patronat d'aquesta institu-

ció més de setze mil milions de pessetes sense detallar gens a què es destinen.

Conèixer el detall d'aquesta i d'altres moltes partides té un doble sentit. En primer lloc, per analitzar la coherència de la política general i específica que el govern proposa a través dels pressupostos, la d'assistència social en aquest cas. Què es destina a la protecció dels vells, dels disminuïts físics o dels subnormals, en relació amb allò que es destina a aquests mateixos fins en altres partides del pressupost; què es destina a mantenir la burocràcia d'un organisme com el "Fondo de Asistencia Social", són unes dades de les quals no podem prescindir, ja que, pel que fa a aquestes qüestions, els comunistes hem pres uns compromisos amb els nostres electors i amb el poble en general, compromisos als quals hem de respondre amb el nostre vot, afirmatiu o negatiu, a la proposta del govern.

Conèixer en detall quin és el destí dels recursos de l'Estat té, a més a més, un altre sentit. Un sentit eminentment polític, lligat a la consecució d'una democràcia plena. No tindria cap objecte la lluita per la democratització de l'Estat i de cadascun dels seus organismes si, a l'hora de la discussió dels pressupostos, deixéssim passar unes partides darrere de les quals es perpetuen institucions, organismes i persones que únicament existien en funció del feixisme. La discussió dels pressupostos és, doncs, una ocasió, que no cal desaprofitar, per acabar amb les deixalles, encara nombroses, del franquisme.

La precipitació amb què s'ha presentat el pressupost a les Corts, al termini, extraordinàriament breu, per a la presentació d'esmenes, l'onat el volum de documentació que comporta l'esmentat pressupost i el caràcter estratègic d'una llei com aquesta, fan del tot impossible aconseguir una distribució del pressupost més racional i políticament més d'acord amb les necessitats del país, i, alhora que ampoq no és possible aprofitar l'ocasió per democratitzar els òrgans de l'Estat.

ENRIC CERDÀ

ICARIA

Icaria Editorial, S.A.

Tel. 217 76 86

c/ de la Torre, 14

Barcelona-6

Cancionero Revolucionario Internacional

Robert Havemann i altres
Comunismo y anticomunismo en Alemania

L. V. Ponomariova
La formación del Partido Socialista Unificado de Catalunya

Karl Liebknecht
Antología de escritos

James Joll
La II Internacional

Morozow, Mandel, Medwedew, Marck
Contra Soljenitsin
(Quatre assaigs sobre la relació entre socialisme i llibertat a propòsit de Gulag.)

Eugen Varga
Testamento
(Una lúcida autocrítica de l'estalinisme realitzada per un dirigent bolxevic que fou, precisament, un dels principals responsables de la política econòmica de l'era de Stalin)

Descompte del 10 per cent per als lectors de TREBALL. Adreçe'u les vostres comandes contra reemborsament a ICARIA Editorial S.A.



Més marginats encara?

No cal presentar "Perspectiva Escolar", la publicació de Rosa Sensat; sí, que val la pena, cal recomanar-ne la lectura, sempre indispensable, fins i tot per als qui no són professionalment ensenyants.

El darrer número, que volem limitar-nos a presentar, és monogràfic (ultra les seccions habituals) i parla de la delinqüència juvenil, de "El noi marginat", de les institucions benèfica-pedagògic-repressives, de la seva realitat i de tot allò que amaguen, per comoditat o per vergonya. Han elaborat aquest dossier dramàtic (en un to descriptiu, sense concessions al sentimentalisme):

Maria José Pardo, Jaume Funes, I. Bravo, A. Julià, D. Renau, Maria Antònia Castellanos, Maria Isabel Pérez i Faustino Guerau.

Primer balanç

El Congrés de Cultura Catalana acabà diumenge a Montjuïc

Ara que hem arribat al final del Congrés de Cultura Catalana i que és, per tant, l'hora de fer-ne un balanç, convé que recordem, sobretot perquè en els actes de cloenda ha estat oblidat, quins foren els seus orígens.

La celebració d'un Congrés de Cultura Catalana ha estat una vella i tossuda aspiració dels nuclis intel·lectuals de l'oposició democràtica sota el franquisme. A finals de 1964 hi va haver una mena d'assaig general clandestí, preparat durant més de dos anys, amb tres-cents assistents i trenta-tres ponències, i presidit pel doctor Rubió i l'abat Escarré. Aquesta aspiració va mantenir-se viva, més tard, especialment a través de les activitats de l'Assemblea dita de Montserrat (l'Assemblea Permanent d'Intel·lectuals Catalans).

Per això no va ser estrany que, quan el col·legi d'Advocats de Barcelona va fer pública la convocatòria del CCC, ploguessin espontàniament tantes adhesions. També en aquesta fase pública i legal cal recordar les interferències i dificultats plantejades per les autoritats franquistes. Cal recordar, per exemple, la insistència del senyor Martín Villa, aleshores governador civil de Barcelona, perquè el Congrés "no fes política" (com si ell no fes política quan posava traves al CCC!) i perquè no hi hagués comunistes en els organismes dirigents del Congrés. I el senyor Martín Villa va fracassar, perquè no va poder impedir que el CCC intervingués públicament a favor de la democràcia, ni va poder impedir que els comunistes participessin en els organismes dirigents del Congrés, com a conseqüència del fet

que treballàvem a la base —els àmbits i les campanyes— del Congrés i que abans, en els anys de resistència, havíem participat també en la llarga i obscura tasca preparatòria. Cal recordar que, quan el senyor Fraga, ministre de Governació, va prohibir el festival "Cançons del món per a un poble", li vam dir que el CCC estava tan arrelat dins la realitat social dels Països Catalans que ningú no podia impedir-lo. I avui el senyor Fraga ha deixat de ser ministre, però el CCC ha pogut arribar al seu final i pot oferir a tot un poble l'esplèndida exposició "Què és i què ha estat la cultura catalana", instal·lada ara a la Fundació Miró i que ha de recórrer després totes les comarques catalanes.

Hem defugit tot triomfalisme i no hem d'exagerar la importància del CCC. Però tam-

poc no l'hem de minimitzar. El CCC ha actuat en dos camps diferenciats però complementaris: el de la sensibilització popular i cívica (a través de campanyes com la de les institucions, la de l'ús oficial de la llengua catalana o la de la salvaguarda del territori) i el de l'activitat científica i acadèmica (amb vint-i-cinc àmbits de treball, entorn dels quals hi han intervingut milers de professionals i intel·lectuals).

Els resultats han estat modestos i migrats en uns àmbits i molt notables en d'altres. En aquest sentit cal fer esment (i segur que no és casual que es tracti de camps inserits en una problemàtica social molt viva i allunyats de l'especulació acadèmica tradicional) de la importància dels treballs dels àmbits d'Estructura Sanitària i d'Ordenació del Territori, que seran peces bàsiques per a la política concreta de

la futura Generalitat democràtica. També l'àmbit d'Institucions ha redactat unes Bases per a l'autonomia de Catalunya, que són ja una eina de treball indispensable per als parlamentaris, i que seran, en un futur immediat, un punt de partida per a la redacció de l'Estatut d'autonomia.

Sempre hem dit que el CCC era més que un Congrés perquè venia a suplir tantes coses —les nostres institucions, per exemple— arraconades i perseguides per la dictadura. Per això, especialment després del 15 de juny, el CCC havia anat perdent part del seu sentit. No pas perquè els seus objectius siguin ja realitat, sinó perquè existeixen mecanismes més eficaços de participació política i de canalització de les aspiracions populars.

No és fàcil encara respondre la pregunta: ¿què quedarà del CCC de cara al futur? Empès

a contestar pels companys de TREBALL, jo establiria un primer balanç, per provisional que sigui:

1. El CCC ha contribuït al llarg procés de recuperació de la nostra identitat nacional i a fer arrelar la necessitat de la plena normalització de la cultura catalana.

2. El CCC ha afirmat, amb un esclat mai no conegut fins ara, la unitat lingüística i cultural dels Països Catalans.

3. El CCC ha sabut acabar a temps, abans que fos massa tard. En aquest sentit, el Congrés deixa com a herència no només els seus treballs, sinó també l'exemple de la coincidència profunda de sectors molt diversos a l'hora de repensar el nostre passat i d'orientar el nostre futur.

XAVIER FOLCH



El·ls actes de cloenda del Congrés de Cultura Catalana. Un Congrés que ha contribuït al procés de recuperació de la nostra identitat nacional.

cartes al director

DEDICAT A LA DONA

Sr. Director:

Espanya ha tingut dues grans èpoques, la del rei Felip II i la de la República, en les quals la dona va viure amb els mateixos drets i deures que l'home, i com a home. Mai he pogut comprendre, i potser a tu et passi igual, per què la dona (mare, esposa o filla), hagi de ser inferior davant les lleis, hagi de ser ciutadana de segona, si amb el seu ésser biològicament imprescindible i els seus treballs infatigables, ha contribuït en aquest món, molt més que l'home. Per ella ha estat un llarg camí d'infortunis i desigualtats. Avui, pel bé de tots, va essent història, avui la dona jove ha trencat amb els seus prejudicis i exigeix la justa igualtat. Avui, conjuntament amb el seu company, planifica la seva família, demana igual salari que l'home i, amb molt bones notes, surten cada any més dones universitàries. A Rússia, el 75 per cent de la medicina la dirigeix i exerceix la dona, i dones hi ha per tots els països que dirigeixen qual-sevol cosa i no ho fan pitjor que l'home. No és lluny el dia que s'hauran de demanar responsabilitats als polítics demòcrates per no aplicar la llei que augmenta la democràcia, que és la de ser tothom igual davant la llei. De tots es sabut que la dona va votar democràcia i que per naturalesa és més demòcrata que no l'home.

Penseu, senyors diputats i senadors, que foreu elegits pel vot de la majoria, i aquest es el feminista.

JULI (Barri de S. Andreu)

REPASSANT EL CONGRÉS:

I, DE L'ORGANITZACIO QUÈ?

Senyor director:

A l'informe del C.C. amb què s'obrien les discussions del Congrés es deia: "... un creixement tan ràpid... necessita acompanyar-se, necessàriament, d'un gran esforç d'organització. Perquè si no organitzem el partit, i sols hi ha el nombre, no anirem molt lluny". I, al Projecte de Programa que es proposà, s'assenyalava: "Això —avançar vers el socialisme— exigeix d'anar cap a formes d'organització noves, que donin més agilitat i dinamisme al partit".

En les intervencions dels delegats sobre aquests dos punts no hi hagué ni una sola referència —excepte la del company Linares (del C.C. sortint)— a aquests problemes.

En fer aquesta constatació es comprèn millor els greus defectes que estem arrossegant en aquest sector de treball del partit.

Si cap delegat no es referí a la situació orgànica del seu lloc d'activitat ni en el conjunt; si no es presentà cap ponència que cobrís, ni en part ni en tot, aquest camp de l'esforç del partit, esdevé clar la poca atenció que de baix a dalt es dona a aquestes qüestions.

I, ensems, es parlà al Congrés de greus deficiències en la situació de finances. Es parlà que "el proper període haurà d'ésser de lluita contra el desordre i la disbauxa

que abunden en certs medis del partit".

I, ¿com ho farem, això, si no rectificuem les nostres mètodes de treball quant a organització? I, ¿com els rectificarem, si en el

Congrés no ens hi referim, amb la qual cosa demostrem la nostra indiferència?

També es deia a l'informe: "La disbauxa i el desordre s'aprecien també en la utilització de la propaganda i en la manca de control de la distribució i venda de TREBALL, MUNDO OBRERO i els opuscles editats pel partit".

Cap delegat no considerà aquests punts mereixedors d'aportar experiències, positives o negatives; ningú no cregué necessari jutjar si les mesures que en el mateix informe s'assenyalaven per intentar les rectificacions convenients, es deuen i es poden portar a la pràctica.

Tot això em fa ésser molt escèptic quant a l'aplicació d'aquelles rectificacions. No és el primer Congrés on es marginen els problemes d'organització i que, en aquest sentit, passa sense deixar rastre. I, després, sota d'altres noms o aparences seguim arrossegant els mateixos defectes.

Confiem que, aquesta vegada, m'equivoqui. Ara, ens hi juguem tots els interessos polítics que la història, la lluita i, sobretot, la clandestinitat, ens han proporcionat.

FIGUEROLA

CADA MATÍ LLEGIU

AVUI

diari en català

DEMANEU-LO AL VOSTRE QUIOSC

AVUI

AVUI

AVUI

Un diari independent i objectiu, al servei dels Països Catalans.

Un diari per al futur

SUBSCRIVIU-VOS-HI

Figures i bons artistes

Un descans obligat en la informació sobre les activitats de l'Orquestra de la Ciutat de Barcelona al Palau de la Música Catalana, ja que no totes les setmanes hi ha concert, ens permet parlar d'altres activitats que en aquest sentit es realitzen. També això ens porta a comentar com la premsa en general només s'ocupa de les activitats que hi ha al Palau i al Liceu i, esporàdicament, d'alguna agrupació generalment molt especialitzada. No hi ha dubte que en aquests dos locals es donen les activitats musicals més professionalitzades, però també és veritat que aquest exclusivisme comporta més dificultats per a aquells professionals modestos que, a través d'audicions moltes vegades gratuïtes, intenten obrir-se pas.

Avui mateix, diumenge a la tarda, un excel·lent i jove guitarrista, Francesc de Paula Soler, ha donat un recital de dues parts, en la primera de les quals hi havia tres estudis i quatre preludis d'Hèctor Villalobos i en la segona un concert de Vivaldi per a guitarra i orquestra de corda. El lloc era l'Escola de Música de Granollers. Es mastegava, a l'ambient, que el reduït públic que ho escoltava, unes cent cinquanta persones, estava pendent d'una magnífica interpretació, carregada de musicalitat. L'efluvi que es desprèn de la presència física d'un bon artista, arribava plenament fins a un públic delerós de captar tots els matisos i incidències d'una bellíssima execució.

De retorn a casa, pensava que en el món dels artistes, com en el de l'esport i de l'espectacle en general, es dona sovint un culte excessiu a la personalitat consumada i ens oblidem que aquells que demà admirarem com a grans intèrprets, avui els deixem que lluitin desesperadament per subsistir i moltes vegades, amb la nostra indiferència, deixem que es perdin o, més ben dit, que no es realitzin veritables genis.

Totes les activitats culturals, precisen el caliu humà. Nosaltres som els primers interessats en donar-los-el.

GUINART

Amèrica: on és la teua victòria?

Cine: "Lenny", de Bob Fosse

El cinema nordamericà, el cinema de Hollywood, l'imperialista cinema de les multinacionals comprova, mig astorat, mig escèptic, com la seva pròpia dimensió colossalista serveix per a l'aparició d'inexplicables rebels de l'escriptura cinematogràfica. Un cas exemplar és el de Bob Fosse, del qual s'ha estrenat ara la tercera i darrera pel·lícula —sens dubte, la millor— "Lenny" (1975). Típic producte de l'ambient artístic dels Estats Units —el seu pare, Cyril Fosse, actuava en espectacles de vodeville i comèdies lleugeres—, Bob Fosse va encetar activitats artístiques com a actor de cinema, treballant a les ordres de directors com ara George Sidney, Stanley

Donen i Richard Quine, i després va esdevenir un dels millors coreògrafs dels estudis de Hollywood, amb pel·lícules com "The pajama game", "My sister Eileen", "Damn Yankees" i "The little prince". El 1969 va debutar com a realitzador amb "Sweet Charity", on va posar en relleu la seva especial manera de tractar temes habitualment ensucrats per la indústria cinematogràfica del país. El 1972 va realitzar "Cabaret", el gran èxit popular de la seva carrera, el llançament de Liza Minnelli i la renovació del gènere musical, segons diuen alguns. Dos anys després, el 1974, inicia la pel·lícula de la seva rebel·lió: "Lenny". Feta en blanc i negre, sòrdida de

llum i d'enquadraments, la pel·lícula és una sorollosa bufetada als Estats Units, a la seva idiosincràsia, a la seva moral.

"Lenny" és la història de Lenny Bruce, un famós showman del qual una revista important —dins de l'àmbit de l'espectacle— com és "Variety" només en parlava per assenyalar que no havia estat detingut. Lenny Bruce fou una mena d'apòstol de la veritat en un món d'hipocresies i mentides. Desesperadament lúcida, Lenny era l'àngel exterminador de les sales de festa que, de costa a costa, semblen la vasta geografia de l'espectacle nordamericà. Conscientment càustic, raonablement orador, Lenny Bruce va atacar el puritanisme americà per allà on més li cou: el sexe.

Lenny va esdevenir pedra d'escàndol pertot on actuava, perquè el seu llenguatge sense embuts, directe i deseixit, escandalós, però cert i agut, no agradava a una societat de falses virtuts. Amenaces i coaccions, clausura de locals on actuava, detencions i judicis, tot un rosari de mètodes represius, van anar minant la resistència de Lenny Bruce que, a poc a poc, va sucumbir davant del furios atac d'una societat benpensant. El seu tràgic suïcidi, en una cabriola desesperada per fugir d'un món mesquí, empaitat per la justícia i per la droga, protagonista d'un drama familiar, és l'exemple de com és de dura la batalla dels solitaris, dels anarquistes, contra les societats instituídes damunt la hipocresia i la mentida.

El cas de Lenny Bruce és molt recent i hi ha una vasta documentació sobre aquest home que va voler —i fins a cert punt ho va aconseguir— trencar lligams, estripar aparences i donar a l'espectacle la seva real dimensió de fet social i socialitzant. Bob Fosse ha fet servir el text teatral de Julian Barry —que és responsable del guió— sobre la figura de Lenny Bruce per realitzar un film perfecte, apassionant

i apassionat. La pel·lícula està muntada com una enquesta, després de la mort de Lenny, amb les persones que el van conèixer més bé: la seva dona, Honey Bruce (excel·lent Valerie Perrine), de professió striptease, la seva mare i el seu representant. Sobre la base d'aquestes tres enquestes s'introdueixen els moments clau de la vida de Lenny des dels seus inicis: com pren consciència de l'espectacle com un mitjà revolucionari i de compromís, com esdevé estrella, el rebuig dels òrgans executors de la societat, i la seva fi tràgica. Bob Fosse ha jugat molt conscientment amb un trencament constant de la història, tot mesclant evocacions amb opinions dels enquestats, temps i espais, per poder oferir una àmplia visió —eminentment periodística i documental— sobre Lenny Bruce, sobre la seva vida i la seva mort. El blanc i negre d'una fotografia sense concessions, amb un objectiu obstinadament nerviós, que es belluga i es regira com un cavall encabritat, com també uns subtítols perfectes d'uns diàlegs eminentment escatològics (subtítols supervisats per Camilo José Cela, i això ja és tota una garantia) fan del film de Bob Fosse una obra insòlita dins d'aquest animal maximalista que és el cinema de Hollywood i els seus molts succedanis.

"Lenny" sense Dustin Hoffman (un altre rebel dins del sistema) fóra molt menys "Lenny". No sabem com va ser Lenny Bruce, però es deuria assemblar força al menut Dustin. Una feina antològica i perfecta, una cosa que només es pot comprendre veient-lo actuar.

Lenny Bruce, Bob Fosse, Dustin Hoffman, noms entre els molts noms que, des de dins, amb més o menys sort, lluiten per trencar cadenes, motlles, sistemes. Una lluita que no és pas solitària perquè molts compremem i admirem Lenny Bruce.

MIGUELEFE



Esports

Els diners mouen el Mundial

Per molt que ens parlin de la necessitat esportiva de jugar el Mundial de l'Argentina, la veritat és que darrere l'interès esportiu hi ha l'econòmic, en un grau molt superior.

Els beneficis que produeixen els partits de la fase final, més els contractes de televisió i publicitat, sumen molts milers de milions que es reparteixen entre les seleccions que disputen aquesta fase final, en proporció directa al lloc d'honor assolit.

No ens estranyi, doncs, que la Federació Espanyola faci mans i mànigues per tal de viatjar a l'Argentina.

Parlant de viatges i viatgers, cal una vegada més denunciar els responsables de la Federació per la discriminació envers certs periodistes i mitjans es-

portius a l'hora dels partits internacionals. Així, com cada vegada, dilluns passat, en el vol charter llogat per traslladar l'equip de la selecció a Lugoslàvia, hi anaren tres tipus diferents d'enviats especials. Els de sempre, els enxufats d'en Porta, que no tenen mai un no informatiu per a l'establishment, que viatjaren amb despeses pagades. Els qui no fan la pilota però tampoc no trenquen mai cap plat, alguns, per la importància del mitjà on treballen, amb el bitllet a càrrec de la federació i els altres amb lloc reservat. Per fi hi ha els qui han tingut algun enfrontament amb Pablo Porta que amb prou feines han pogut aconseguir un bitllet bo i pagant-ho tot.

La Federació, doncs, administra els diners dels contribuents discriminant clarament els professionals de la infor-

mació que diuen les veritats. I el braç dret és el funcionari Andrés Ramírez, que ja fou expedientat i suspès de sou i feina per falta molt greu en trobar-lo immers en el merder dels "oriünds".

JOAN VIVES HA DEIXAT EL BARÇA

Divendres passat, el membre de la directiva del Barça Joan Vives renuncià a la vocalia a la Junta del club per "un excés de feina". Després, ha anat dient als seus amics que la veritable raó és que el Barça s'ha solidaritzat amb els treballadors del Brusí i, per tant, ell no podia aguantar que la societat on pertanyia se li enfrontés.

La veritat és que Vives ha deixat el club i que les forces del búnquer han perdut el seu

portaveu a les decisions directives. Ara només hi resten Alegre i Garcia Surroca, però bé que algun altre directiu, com els ressenyats, tampoc no representa de cap manera el sentir de l'associat.

Ara Vives podrà dedicar tot el seu esforç al "Diario de Barcelona". En això, la veritat, compadim els companys que l'hauran d'aguantar unes estones més. Però el Barça i la societat blaugrana hi han sortit guanyant.

FRANCESC J. CASTELLANOS



Un gol de Rubèn Cano ha classificat Espanya per als Mundials de l'Argentina després d'un partit dur i fins i tot violent. Les "primes" dels jugadors espanyols arriben fins al milió i mig de pessetes.

Ha sortit el número de novembre de NOUS HORIZONS

Del seu índex, destaquem:

Alfons Comín, *La política marxista, és conscientment cultural?*

Joaquim M. Molins, *La reforma de l'administració local*

J.M. Alibés, *Les Associacions de Veïns davant el futur*

Joan Clavera, *Els desequilibris regionals*

M. Roig i J. Sempere, *Del "destape" al sensacionalisme morbós*

F. Vallverdú, *El PSUC i la política lingüística*

Preu de l'exemplar: 75 ptes.

Demaneu-lo al local del PSUC i a les llibreries.

Subscribiu-vos! El preu de la subscripció és de 900 ptes. per 12 números i 450 per 6 números.

Dirigiu-vos a les adreces següents:

Urbanització la Bòria. Passeig Maria Estrada, s/n. ALELLA (Barcelona), telèfon 5551227
Viladomat, 106, 8è 1a. BARCELONA-15, telèfon 3231154

nous horitzons

Número 37 — Novembre de 1977

Política marxista i cultura

Reforma de l'administració fiscal

Les associacions de veïns davant el futur

Manifest de l'esport

CONC: programa econòmic d'urgència

Reclutar més, organitzar millor

En el IV Congrés del PSUC Manuel Linares va presentar, en nom de la Comissió d'Organització del Comitè Central sortint, una ponència que pretenia ser la síntesi de les elaboracions i discussions que, sobre qüestions organitzatives del partit, havia dut a terme l'esmentada Comissió.

La ponència es refereix a la força real que avui és el PSUC, a la seva influència dins la societat catalana, a la necessitat de transformar unes estructures orgàniques, marcades encara per la clandestinitat, per tal d'adequar-les a la situació de legalitat. Això, diu la ponència, serà possible si considerem el gran prestigi del PSUC en amplis sectors, si valorem que dins dels nostres rengles hi ha prestigiosos dirigents de la classe obrera, quadres polítics a nivell d'Estat, prestigiosos intel·lectuals i artistes de reconeguda vàlua internacional, si som capaços d'aplicar al terreny organitzatiu la mateixa iniciativa i intel·ligència que hem demostrat per portar la nostra política a les masses, si som flexibles, si bandegem el sectarisme i la rutina en matèria d'organització.

La ponència segueix dient, textualment:

Per tal que això sigui possible, per tenir un partit de masses, de més a més d'això que hem exposat ens cal:

Reclutar més, organitzar millor. I ¿quins són els instruments que ens calen per enfortir una organització capaç d'incidir en l'acció política, unitària i de lluita per la democràcia i el socialisme? Agrupacions, comitès forts i estables d'agrupació, federació, de localitat i de comarca. Per fer un partit de masses que correspongui a la demanda actual ja hem començat a crear —a uns llocs bé, a d'altres no tant— que l'organització de base sigui l'agrupació. Nosaltres creiem que, amb les noves formes d'organització, hi ha principis essencials que no han de variar. Un d'ells, fonamental, és el de donar prioritat al lloc de treball, empresa, centre cultural, centre d'esbarjo, etc., on s'assenti l'agrupació. A les barriades, on l'agrupació ha de tenir una gran activitat, en l'estudi dels molts problemes concrets i generals i fer participar el major nombre de veïns en l'estudi i elaboració d'alternatives. En una paraula, saber elaborar i aplicar la política del partit a unes condicions concretes d'un territori concret: fàbrica, taller, obra, barri i centre d'estudi.

Aquestes agrupacions haurien de tenir comitès forts, adaptats a la importància de les tasques, i subdividir-se en grups de taller o secció, en cas d'empresa, i de carrer o blocs, en el cas dels barris. Els grups podrien tenir simplement un responsable i, si fossin nombrosos, un comitè reduït. El comitè de l'agrupació hauria d'estar compost pels responsables de grup més les responsabilitats clàssiques: política, organització, propa-

ganda, finances, etc. Caldria que les agrupacions de les fàbriques, situades en un barri, passessin al control de l'agrupació amb la presència, en aquesta, del responsable de l'agrupació de les empreses més importants i que la Secretaria d'Organització prestés ajut i informació a les empreses més petites.

Els comitès locals haurien d'estar formats per les secretaries necessàries a més a més dels responsables polítics de cada agrupació de barri i també del responsable de l'agrupació de la fàbrica més gran de la localitat per la importància numèrica dels seus treballadors. D'aquesta manera, el comitè estarà en contacte directe amb tota la base del partit. D'una banda, a través dels responsables de les agrupacions. D'altra, a través de les altres secretaries. Però, endemés, el comitè s'ha d'envoltar de grups de col·laboradors especialistes en diferents matèries: sanitat, ensenyament, urbanisme, etc. A ciutats grans, com Barcelona, on el nombre d'agrupacions és molt superior al de ciutats amb menys densitat de població, caldrà establir, entre el

comitè local i les agrupacions, organismes intermedis de direcció, que poden ser comitès de federació, però procurant sempre que aquests organismes intermedis no suplantïn el fil directe entre agrupació i direcció local, procurant que la seva missió serveixi de vincle entre la base i la direcció local.

A nivell comarcal, els comitès de comarca haurien d'estar formats per les secretaries corresponents i pels responsables polítics de les agrupacions més importants, on la secretaria d'organització estigui composta pel suficient nombre de companys per atendre les organitzacions locals més petites i amb menor densitat de població. Fóra convenient que organitzacions petites de diferents pobles d'una comarca, independentment de l'atenció particular per part del comitè comarcal, s'agrupessin un cop el més pel cap baix a fi de beneficiar experiències i abordar les discussions i l'anàlisi de la política general d'Espanya.

Finalment, els comitès del partit han d'assumir la responsabilitat d'assegurar la di-

recció política de l'acció del partit i de les masses, aconseguir que els militants sàpiguen què cal fer en cada moment per impulsar l'acció del partit i de les masses allà on actuïn. Dotar els comitès de la suficient autonomia d'estudi, elaboració i aplicació correcta de la política elaborada pel partit és contribuir a la formació d'un nombre més gran de quadres dirigents que, malauradament, no abunden avui al partit. Els comitès han de desenvolupar la seva feina amb un esperit col·lectiu, bandejar els personalismes, fer les reunions àgils i operatives, que ningú no s'hi senti marginat i que l'avorriment no sigui la tònica de les reunions. Els comitès haurien d'estar compostos pels militants més capaços, treballadors, estudiants, intel·lectuals, per homes i dones joves i menys joves, de completa confiança i provada honestat, que gaudeixin de l'estimació dels seus companys de feina o estudi, que donin proves de decisió i fermesa per acomplir les tasques del partit, que estiguin disposats a lluitar i tinguin confiança en el poble.

Tribuna

Creients i ateus

Segons l'article d'Alfonso Comín "Eurocomunisme i Cristianisme" (TREBALL 11-11-7 p. 10), existeixen dins el partit sectors eurocomunistes que vénen defensant posicions diferents a les declaracions tant del PCE com del PSUC sobre marxisme i cristianisme, i es neguen a introduir el debat cultural sobre aquestes qüestions al si del partit.

Doncs vinga, anem-hi. Intentem introduir modestament aquest debat, debat no cultural sinó teòric, però no com diu la ponència (p. 13, 2a), traslladant la discussió política al terreny de la praxis com també impulsant la desideologització tant del marxisme com del cristianisme.

¿De què es tracta? De saber si "el partit com a organització política continua professant explícitament la ideologia marxista, entesa com una filosofia materialista atea", de saber si "la matriu marxista del partit continua essent atea".

És evident que el partit continua i continuarà essent un partit marxista. Aquest caràcter ha estat ratificat inequívocament pel IV Congrés i, si algun militant el posés en dubte, això segurament s'exploraria pel fet d'haver-se equivocat de partit.

Queda aleshores per discutir si s'entén el marxisme com una filosofia materialista atea. L'anàlisi marxista del desenvolupament social es basa en la concepció materialista de la societat i la utilització del mètode dialèctic. A través del materialisme històric, Marx arribà a analitzar també científicament les causes del desenvolupament històric de la societat.

Es, doncs, evident que, en declarar-se marxista, el partit, si bé no es proposa aplicar

mecànicament el conjunt de principis teòrics i polítics elaborats per Marx en una societat donada i en un moment històric donat, com pot ésser la crítica a la religió, sí que fa seu, i d'una manera irrenunciable, tant el materialisme dialèctic com el materialisme històric com a ciència per investigar, per fer, com deia Lenin, "una anàlisi concreta de la situació concreta", i per això ens considerem també leninistes.

¿És aquesta filosofia materialista una filosofia atea, una filosofia que afirma la no-existència de Déu? Allò que afirma és el següent: És el ser social que determina la consciència i no al revés. La matèria és la cosa primària, ja que se'n deriven totes les sensacions i percepcions. La matèria té una realitat independent de la consciència. Però a la vegada, la consciència actua com element de transformació de les condicions materials.

La cosa ideal no és sinó la cosa material transposada i traduïda en la ment humana. I, consegüentment, el marxisme explica el fenomen religiós no partint de l'existència de Déu, sinó com un reflex d'unes condicions materials donades i, per tant, propici a desaparèixer, com totes les idees quan desapareixen les causes materials que les han engendrades.

És, doncs, una concepció atea. Seria poc honrat amagar-ho. Seria poc honrat i poc seriós amagar les diferències ideològiques i teòriques existents entre marxistes i creients. Diferències que avui no són antagoniques i, per tant, no fan impossible la unitat dins del mateix partit:

1) Perquè, en el si de l'organització, la lluita d'idees es

situa abans que tot en el terreny econòmic i polític, no sobre el fet religiós. La línia de demarcació real de la societat passa per posicions de classe i no d'opinions i creences.

2) Perquè el creient, el cristià, no vé al partit per abraçar una concepció marxista, materialista del món, sinó per una opció de classe, per un programa polític coherent, igual que el militant ateu.

Per això l'un entra amb la seva fe i l'altre amb el seu ateisme. No s'obliga ningú a renunciar a res i, per tant, no hi ha una matriu atea ni religiosa que uniformini tots els militants. El compromís és un compromís polític, autònom i laic. No és confessionalment ni ateu ni creient. És un compromís no sols per interpretar el món, sinó per canviar-lo.

I de la mateixa manera que actua un científic per interpretar fenòmens o per transformar la matèria, en el cas nostre la societat, podem arribar fàcilment a la conclusió que no és necessari introduir ni rebutjar la idea de l'existència de Déu per arribar a aquesta meta que és el socialisme.

Quant al contenciós ideològic marxisme-religió, pot ser, ha de ser tractat amb mútua tolerància, fraternalment i humanament, sense menyspreu ni fanatisme. Els ateus pensem que es solucionarà no per un debat ideològic (els arguments ateus sols poden convèncer els altres ateus o els creients sense fe) sinó canviant el món. És una aposta pacífica. El futur decidirà. Però estem convençuts que aquest debat ideològic pot ser i ha de ser un factor de comprensió, d'entesa i d'enriquiment de l'home.

I aleshores tots, creients i ateus, en sortirem guanyant.

EMILI DOMINGO

Els dissidents de l'Est

Per tot el que he llegit sobre el debat que tingué lloc a Venècia a iniciativa de "Il Manifesto", els anomenats "dissidents dels països de l'Est" s'han expressat més aviat com gent de dreta. Tothom ha d'ésser lliure de discrepar d'una ideologia, d'un govern o d'una religió i els "dissidents de l'Est" han patit molt per exercir aquest dret. Ara bé: els comunistes no podem adoptar una actitud acrítica vers el que diuen i fan els dissidents de l'Est, exiliats o no.

Ha canviat quelcom importantíssim des d'aquells temps en què titllàvem de traïdors els qui "escollien la llibertat", però els qui optem per solucions socialistes en el combat històric entre proletariat i capitalisme no podem fer nostres les posicions dels "dissidents" tal com s'han expressat a Venècia. L'alternativa que ells proposen al socialisme que rebutgen en llurs països respectius és massa ambigua. "Els camins al socialisme són infinits", deia un poster amb la imatge de Karl Marx que decorava la Facultat d'Arquitectura. Els dissidents, però, no busquen un camí al socialisme sinó la manera de sortir-se'n. Estan en el seu dret, però que no invoquin el marxisme. Caldria que fossin més clars, que diguessin que el règim de propietat privada els atreu puix que, implícitament, el consideren "més lliure" i "més eficaç" que el socialisme. Raons personals, humanes i vocacionals respectables, han induït molts d'aquests homes i dones a impugnar els mètodes burocràtics i els procediments policíacs que els han estat aplicats i que nosaltres condemnem tot discrepant de llurs concepcions del marxisme i sobre la necessitat dels partits comunistes (intervenció de Boris Weil). Són, això sí, testimoni del que no hem de fer els comunistes però no ens serveixen per avançar vers el socialisme que exigeix, en primer lloc, utilitzar el marxisme i la pràctica revolucionària de les masses i una perspectiva de classe que ells han perdut, si alguna vegada la tingueren, puix que alguns confessen que mai no han estat ni s'han sentit marxistes.

La nostra solidaritat amb els dissidents de l'Est i de l'Oest correspon a la nostra defensa dels drets humans violats en països capitalistes i en països socialistes contra la lletra de les seves pròpies Constitucions (article 50 de la nova Constitució soviètica) (1). Aquesta solidaritat no s'ha de confondre amb l'acceptació de plantejaments que, a Venècia, crearen un clima masoquista, depriment i desmoralitzador. Per aquest camí desvinculat de la nostra essència acabaríem preguntant-nos què hi fem al PSUC, partit marxista i leninista, els catalans que volem canviar les coses per millorar-les, vers el socialisme.

El company Carles Alfonso Comín, que assistí al debat de Venècia, escriu, a la revista "Opinió", 25-11-77, les reflexions més agosarades que conec en el nostre camp, perquè hem anat defugint la realitat de la crisi del marxisme dins la crisi de civilització que patim a nivell mundial. Deixem-nos de gemegar i de flagellar-nos amb autocrítiques més pròpies d'una Església que no d'un partit revolucionari. Deixem de carregar a les costelles de Stalin tots els errors i les infraccions comeses en el moviment comunista. Menem un combat històric i el nostre enemic és el sistema capitalista i no cap altre. Aquest combat tingué antecedents abans de la revolució d'Octubre, però fou aquesta que inicià la batalla principal que encara continua. Les reflexions del company Comín a què feia referència conviden a buscar les causes dels errors i les injustícies comeses pel camí, errors del marxisme en el propi marxisme. No hem de tenir por a la veritat perquè només així afrontarem situacions com les que han estat constatades a Venècia. No són els dissidents que poden indicar-nos la sortida, puix que ells mateixos es troben en un "impasse", i, com ha dit Boris Weil, manquen d'una ideologia. Em permeto reproduir les paraules del company Comín després de Venècia com a conclusió del que hem de fer per a "dur a terme l'autèntica regeneració del marxisme en la teoria i en la pràctica". Ho sintetitzo així:

—dient que la crisi del marxisme ha esclatat a la llum del dia;

—afegint que el marxisme haurà de seguir avançant en la història i que no estarà sol, reconeixent la pluralitat de cultura revolucionària;

—endinsant-nos per la via del pluralisme i del sufragi universal;

—revisant el concepte de solidaritat internacional i anteposant la solidaritat amb els pobles i no amb les burocràcies d'Estat, encara que aquestes s'autodenominin del socialisme real.

Aquest és el nostre camí que, naturalment, els "dissidents de l'Est" no tots fan seu. Això ho hem de tenir clar a l'hora d'expressar-los la nostra solidaritat.

TERESA PÀMIES

(1) Article 50 de la nova Constitució soviètica que, esperem, sigui aplicada:

"De conformitat amb els interessos dels treballadors i a fi i efecte d'enfortir el règim socialista, es garanteix als ciutadans de la URSS la llibertat de paraula, de premsa, de reunió, de míting, de desfílada i manifestacions al carrer. L'exercici d'aquestes llibertats polítiques és assegurat mitjançant la concessió als treballadors i a llurs organitzacions, d'edificis públics, carrers i places, l'amplia divulgació d'informacions i la possibilitat d'utilitzar la premsa, la televisió i la ràdio."

L'únic punt feble d'aquest text és que no queda clar qui decideix el que està d'acord "amb els interessos dels treballadors".

JÀ SOM EUROPEUS?

Oreja, al Consell d'Europa

Dijous de la setmana passada, el nostre ministre d'afers internacionals, Marcelino Oreja, participava per primera vegada, representant Espanya, al Consell d'Europa.

És la primera instància de nivell europeu en què Espanya participa com a membre de ple dret, i és aquí on radica tota la importància del fet. Encara que certs mitjans d'informació ho hagin presentat com un fet de grans proporcions.

El Consell d'Europa no té més atribucions que la d'aconsejar els seus membres, i indirectament també altres països, sobre certes matèries, i per tant, la seva importància és molt relativa, sense punt de comparació amb el Mercat Comú o el Parlament Europeu.

El seu valor és més que res simbòlic, és el primer "aval" que dona Europa a la nostra naixent democràcia, i com a tal podem dir que, a partir d'ara, entrem de facto a l'Europa democràtica.

ALBERT FARRÀS

Notes sobre la marxa

El batibull francès

En una recent declaració, reproduïda per "Le Monde", Santiago Carrillo deia que no entenia res del que estava passant a l'escena política francesa, en aquests moments. Això, per un observador políticament menys avisat que ell, com sóc jo, per exemple, podria prendre's com quelcom més que una "boutade", pràcticament al peu de la lletra. I val a dir que aquest sentiment de no comprensió és compartit, com he pogut veure recentment, per una gran majoria de francesos. La gent està summament perplexa. I les coses se li apareixen, més que mai, com un joc desesperant d'Estats Majors, sobre els quals poca cosa pot fer per influir. Fa uns mesos, tot anava marxant en un sentit de canvi, que ja s'havia de posar de manifest de manera inequívoca en les properes eleccions municipals de març... En un país tan desil·lusionat i escèptic, políticament parlant, com és França, començava a néixer una gran esperança. Esperança de poder fer front a la crisi internacional, al problema de la inflació i de l'atur nacionals, a l'augment constant del cost de la vida, entre altres coses amb solucions que no fossin les tradicionals de la dreta... Esperança de "sortir-se'n", de "canviar

la vida", com diu el conegut eslògan del PCF... I de sobte, quan la dreta semblava cada vegada amb menys perspectives, quan ja fins i tot Giscard d'Estaing es veia acabant els seus set anys de presidència amb una majoria parlamentària adversa, tot se n'ha anat en orris, a partir de "la espartà" de l'independent Favre, sotsignant amb Miterrand, pel partit socialista, i Marchais, pel partit comunista, del "Programa Comú de l'Esquerra". Fou el principi de la fi d'una "grande illusion".

D'aquell moment ençà, la discussió entre comunistes i socialistes s'ha enverinat extraordinàriament, prenent com a eix, entre altres, el problema de les nacionalitzacions. Els comunistes no solament volen nacionalitzar tota una quantitat de grans empreses, sinó que en volen nacionalitzar moltes de les filials. ¿De què serveix nacionalitzar el "cap", si no es nacionalitzen els "braços"? pregunten. No entraré en detalls, només diré, en línies molt generals, que el PCF, de cara a la responsabilitat històrica que suposa participar al govern d'un país capitalista, no vol fer-ho sense tenir la seguretat que hi haurà, realment, canvis; que no es tractarà solament d'administrar d'una manera dife-

rent, amb un vernís d'esquerra, els interessos del capitalisme monopolista d'Estat que domina la vida social i política francesa. El PCF no vol jugar, en definitiva, sense més ni més, el paper que, tradicionalment, ha assumit la socialdemocràcia europea. El PCF acusa igualment el partit socialista d'haver fet un viratge cap a la dreta, que fa inviàble per als comunistes aplicar amb ell el "Programa Comú". Els socialistes, com es pot imaginar, neguen tot això i acusen, al seu torn, els comunistes de voler sabotejar els acords que havien pres tots plegats; d'anar ja de cara a altres solucions. Observadors suposadament imparcials, com el professor Marcel Duverger, per exemple, diuen que, en realitat, el PCF ja no està interessat en un "Programa Comú", sinó en pactar directament amb la dreta. En fer acords, afegiré, del tipus dels que han protagonitzat altres comunistes a Itàlia i a Espanya, per exemple. Els comunistes francesos, però, neguen fortament això i, a hores d'ara, el PCF es troba immers en una formidable campanya de propaganda i explicació política que mobilitza tots els seus membres.

A mi personalment, si bé ja he dit que participo de la per-

plexitat general, em sembla que actualment (tal i com estan les coses en aquesta Europa occidental d'uns països que actuen amb certa independència nacional, però que són, en termes d'"estratègia global", països satèl·lits dels EEUU) els partits comunistes poden arribar més fàcilment a influir en la vida social i política dels seus pobles —sense bandejar mai els seus aliats "naturals", és clar— a través d'acords tipus "compromís històric", o "pacte de la Moncloa" (sens dubte primeres passes cap a possibles "governos de concentració"), que no pas a través del que suposa una estratègia de "programa comú" (que és, una mica, la reedició posada al dia del front popular). S'ha de pensar que, ara com ara i les coses essent com són, el país de l'Europa occidental on es donés un govern marcadament d'esquerra es veuria, el dia següent, agredit pel seu capitalisme domèstic (que no domesticat) i pel capitalisme de tots els països de l'àrea, ajudats, és clar, pel capitalisme amb missils i divisions aèrotransportables dels nordamericans. (Ja veiem les dificultats que està passant Portugal, tot i tenir per cap d'estat un militar i per cap de govern un Mario Soares que no està pre-

cisament mal vist del tot pel capitalisme en general. Encara foren més grans, aquestes dificultats, si els comunistes portuguesos no estiguessin tan marginats com han quedat, per tot el que sabem.) El país de l'Europa occidental que es donés un govern marcadament d'esquerra, en la situació present (que pot sofrir canvis, és clar, i així cal procurar-ho) seria víctima d'agressions capitalistes que anirien des de fugues de capital a restriccions creditícies i d'inversions, i fins a atemptats terroristes i ingerències estrangeres, armades si feia falta. (Malgrat els auspicis sota els quals es troba la nostra naixent democràcia no pot evitar un cert tipus d'agressió capitalista que, per ara, només és, però, de primer grau.) Les dificultats terribles que hauria de patir aquest país, arribaria un moment que no serien suportades per la seva "majoria silenciosa", aquesta cosa amorfa però ben existent que, a l'hora de la veritat, sempre resulta molt manipulable per la dreta... I tot acabaria com ha acabat a Xile. Alguns, potser trobaran pessimista aquest plantejament, però... ¿no prenen les seves utopies per realitats?

Tornant a França, el que crida l'atenció a qui ve d'Espanya és, en comparació, el grau de violència verbal atès per la "classe política", no solament entre gent d'esquerra i gent de dreta, sinó entre gent d'esquerra. Tanmateix, les ganades de canvi són tan grans que, malgrat l'espectacle d'incomunicació i falta d'entesa que dona l'esquerra, les enquestes, fa uns dies, encara indicaven que un 55 per cent dels ciutadans estaven disposats a votar per l'esquerra...

No es veu gens clar el que pot passar. Encara hi pot haver sorpreses, inclusivament agradables. Sigui com sigui, la saviesa política d'uns i altres —em refereixo als partits d'esquerra— hauria de consistir, de cara a aquestes eleccions vinentes, a aprofitar al màxim, d'una o altra manera, en detriment d'una dreta que tot això ha revifat i tornat francament insolent, una situació que, sociològicament parlant, es ben bé la primera vegada que es produeix a França des de fa molts anys.

No cal que subratlli jo, aquí, la importància que té per a nosaltres, a Espanya, gent d'esquerra en general i comunistes en particular, l'existència d'una esquerra unida que ocupi posicions claus dins de l'estat veí.

ALBERT FARRÀS

VÍCTOR MORA

La batalla del desert de l'Ogaden

Etiòps contra somalis, guanya papa Carter

La batalla del desert de l'Ogaden, que enfronta el règim etiòpic del tinent coronel Manghistu Haila Mariam, amb el somalí de Siad Barre, ha entrat en una fase que podem considerar decisiva. La lluita entorn a la ciutat etiòpica de Harar i les muntanyes d'Amhar que rodegen la ciutat pot donar definitivament a Somàlia el control quasi total de l'Ogaden, i pot, al mateix temps, obrir el pas cap a la capital d'Etiòpia, Addis Abeba, encara que un creu que l'exèrcit somalí —perquè això del FLSO (Front d'Alliberament de Somàlia Occidental) ja no s'ho empassa ningú— es quedarà a les muntanyes d'Amhar i no s'emboïllarà en una aventura en la qual pot perdre tot el que fins ara ha guanyat.

Però ¿per què aquesta lluita ara? ¿Per què es barallen dos països pretesament progressistes, rodejats per les forces vives del reaccionarisme àrab, com són l'Egipte, l'Aràbia Saudita i el Sudan?

Igual que el noranta per cent dels problemes que pateix actualment l'Àfrica, aquesta lluita és una conseqüència directa del colonialisme europeu de finals del segle passat. Les fronteres post-colonials, que un s'imagina dibuixades per un gros governa-

dor francès, amb regla i llapis, sobre el mapa d'Àfrica, mentre el vent d'un negre, són tan arbitràries que separen tribus, regions i nacions, i provoquen una sèrie de problemes que resten pendants i que no es solucionaran en molts anys.

El desert de l'Ogaden és, des de tots els punts de vista que ens ho mirem, un territori històricament lligat a l'actual Somàlia. Avui, aquest territori forma part de quatre estats, Jibuti (ara independent), Etiòpia, Kenya i la ma-

teixa Somàlia. Tant és així que l'actual cap d'estat de Somàlia, Siad Barre, és originari de l'Ogaden, que avui forma part d'Etiòpia.

La reivindicació somalí no és d'ara; les seves diferències amb Etiòpia daten del mateix moment de la independència, però fins ara no havien passat de ser paraules o petits enfrontaments sense cap importància; és clar que fins fa pocs anys els règims de Somàlia i Etiòpia eren reaccionaris i totalment dominats per l'imperialisme ianquí, al qual no l'interessava de cap manera una guerra entre dos dels seus protegits, més quan estan situats en una zona d'importància estratègica com la banya d'Àfrica, que domina la sortida del canal de Suez.

Quan va pujar al poder el règim pro-socialista de Siad Barre a Somàlia, el panorama polític de la zona va comen-

çar a transformar-se. La URSS va entrar de la mà de Somàlia a la banya d'Àfrica i, instantàniament, el conflicte va internacionalitzar-se. Una intervenció armada en aquells moments hagués significat l'enfrontament dels dos grans. Recordem el crit que van fer els nord-americans acusant als soviètics de construir una base militar a Somàlia, quan els ianquis tenen el monopoli amb patent registrada de totes les bases militars de la zona. Les circumstàncies no eren les més adients per a la reivindicació del desert.

Quan l'exèrcit etiòp es va fer amb el poder, destronant el rei de reis, el nou règim va iniciar un camí que l'allunyava cada cop més dels USA, fins arribar a canviar de protector i amic. L'imperialisme que, no cal dir-ho, no està gens entusiasmat amb la nova situació, veia amb bons ulls, ara sí, que esclatés una guerra

per això de l'Ogaden, una guerra entre les ovelles esgarriades, que li permetés fer el seu paper, el de pastor, i no ens equivocarem gaire si penséssim que l'actual conflicte està sota els auspicis de "cal CIA", amb el consentiment de l'oncle Sam Carter.

Desgraciadament, pel que es veu, sembla que el sentiment nacionalista ha predominat per sobre de l'internacionalista, com sol passar, i dos països progressistes, amb tots els dubtes que pot oferir el govern de Menghistu Haile, rodejats, com deia al principi, pels reaccionaris governs àrabs d'Egipte, Aràbia Saudita i Sudan, han estat incapaces de negociar i entendre's. Ara estan immersos en una lluita que no reportarà cap benefici als seus pobles. El que deïem, Etiòpia contra Somàlia, guanya papa Carter.

llengua per ENRIC VIVES

Conjunció i pronom

posaríem en castellà (... obedece a que no tenemos datos seguros...), però això és perquè hem calcat del castellà. En català es pot resoldre dient: la imprecisió obeeix al fet que no tenim dades segures sobre la matèria. Però també ho podem resoldre construint la frase d'una altra manera, com, per exemple: Hi ha imprecisió perquè no tenim dades segures sobre la matèria. Moltes vegades els problemes no són tan grossos com semblen i la solució es troba pel camí més senzill. Cal desempallegar-se del model castellà i, quan escrivim en català, hem de pensar en català, no pas traduir.

La cosa no acaba aquí, però. Hi ha qui, sabent que el pronom que, quan va darrere de preposició, esdevé fort (què), resol per la drecera el problema que motiva aquest comenta-

ri convertint la conjunció en pronom, i tots tan contents. Escriuen: La imprecisió obeeix a què no tenim dades sobre la matèria. Això es doblement incorrecte. Es manté la preposició a davant conjunció i s'accentua indegudament la conjunció, com si fos el pronom. Val a dir que hem vist textos d'escriptors prou coneguts que contenen aquest sistema expeditiu. És correcte escriure la màquina de cosir a què et refereixes està feta malbé, perquè, aquí, què és pronom, representa la màquina de cosir. Es pot substituir perfectament pel pronom compost la qual: la màquina de cosir a la qual et refereixes..., però en la frase que hem posat com exemple abans, això no es pot fer; no podem dir la imprecisió obeeix al qual (o a la qual). No té sentit perquè en aquest cas que és conjunció i no pronom.

EL "MATXISME"

Aprofitem la mica d'espai que ens queda per recomanar que es deixi d'escriure, d'una vegada, aquest horrible matxisme. Si el primitiu, en català, és mascle, és clar que el derivat serà masculisme.

Convé que parlem d'un fet que s'observa molt sovint en textos de persones que, d'altra banda, demostren conèixer prou bé el català. És l'anteposició de les preposicions a, de o en a la conjunció que. Vegem alguns exemples: Acostumeu-los a que vinguin d'hora. Teníem notícies de que eren vius. Hem quedat en que ho farem demà passat. Aquestes construccions són incorrectes. En català la conjunció que ha d'anar sola. Aquestes frases s'han de dir o escriure així: Acostumeu-los que vinguin d'hora. Teníem notícies que eren vius. Hem quedat que ho farem demà passat.

No cal dir que la construcció amb la preposició es deu a la influència del castellà: Acostumbrados a que vengan pronto. Teníamos noticias de que estaban vivos. Hemos quedado en que lo haremos pasado mañana. Però la influència castellana va més enllà. El costum de calcar les construccions del castellà fa que aparegui aquesta falsa necessitat de la preposició més sovint que no caldria. Explicarem això d'una manera més clara amb alguns exemples: La imprecisió obeeix que no tenim dades segures sobre la matèria. És veritat que aquesta frase queda estranya sense la preposició a que hi

Carrillo: "No he fet cap concessió als USA"

El viatge als USA, el Pacte de la Moncloa i les relacions amb el PSOE són els tres temes principals abordats per Santiago Carrillo, secretari general del PCE, en una roda de premsa que va oferir al Club Internacional de Premsa de Madrid, tres hores després d'arribar dels Estats Units. TREBALL va ser-hi present.

Santiago Carrillo començà valorant el seu viatge: "Per primera vegada, el teló d'acer americà s'alçà davant un dirigent comunista estranger no governant. Crec que aquesta és una novetat que obre possibilitats de relacions i de més gran comprensió entre l'esquerra europea i les forces progressistes dels Estats Units. Per mi, que no feia un viatge oficial, que no anava a cercar suport polític de l'Administració americana per al meu partit, els resultats del viatge han satisfet plenament tot el que jo esperava. Des d'aquí, estem acostumats a veure els Estats Units per la política de la seva administració, per les iniciatives dels seus cercles oficials... però jo he tingut l'ocasió de veure els EEUU una mica diferents. Els EEUU dels estudiants, dels professors, dels intel·lectuals i dels artistes; dels dirigents sindicals d'esquerra, desgraciadament encara molt minoritaris, dels regidors —també molt minoritaris— d'esquerra. És a dir, una porció d'Estats Units que canvia molt la visió esquemàtica que tenim dels diaris. I hi he trobat, juntament amb una gran curiositat intel·lectual i una notòria obertura d'esperit, un coneixement i un interès molt grans envers el procés polític espanyol i envers allò que s'ha convingut a anomenar tendència eurocomunista. Jo no dic que hagi fet molts eurocomunistes als Estats Units. Estats Units no és Europa. Però sí que crec que he deixat allà un rastre d'interès, d'obertura, fins i tot de simpatia envers allò que nosaltres representem. I crec també que he contribuït a defensar els interessos del país i que he donat la idea que el procés democràtic marxarà endavant, que els partits polítics espanyols estan actuant no solament amb destresa i sense fins partidistes, sinó envers l'interès del nostre país i del nostre poble."

Carrillo va explicar les fites principals del seu viatge: les conferències a les universitats John Hopkins i Harvard, on el públic va desbordar totes les previsions i es van haver d'improvisar quatre conferències més per circuit intern de televisió; les converses amb personalitats relacionades amb el govern, la reunió amb el Consell de Relacions Exteriors... "És a dir, el missatge ha arribat a l'Amèrica progressista i també a l'Amèrica de l'administració. Quan m'han preguntat el sentit que donava al fet que aquesta administració hagués facilitat el visat a un dirigent comunista europeu, he dit molt obertament: no es tracta que l'administració americana vagi ara a prestar suport als comunistes, es tracta que l'administració americana estima que els comunistes som una força real i que cal comptar amb la nostra presència a Europa."

Carrillo també va ser rebut pel secretari general de l'ONU, senyor Waldheim, i pel president de l'Assemblea General, amb els quals va tractar, entre altres, el problema del Sàhara. "Vull dir també —afegí Carrillo— que no he fet cap concessió als Estats Units, al pensament oficial d'aquell país. Que he criticat amb tota sinceritat allò que em semblen taques en la política americana. No he anat amb embuts. I torno convençut de la justesa de les meves idees comunistes i convençut també de la necessitat que Espanya i Europa facin una política cada cop més independent de les dues grans potències i de més gran entesa i col·laboració amb els països no-alineats, els països del tercer món."

Va referir-se després a la retroactivitat dels acords de la Moncloa, "He de dir —va afirmar— que m'he trobat amb una situació política que està demanant una certa clarificació (...) Nosaltres, comunistes, estem disposats a examinar amb esperit obert aquest problema de la retroactivitat conjuntament amb les altres forces que van signar el Pacte. Però ens sembla que cal alguna forma d'institucionalització de relacions positives sobre l'aplicació dels acords de la Moncloa.

No és possible que aquests s'apliquin amb un estil i amb un mètode de tonalitat autoritària que pot posar-ne en perill l'eficàcia. D'altra banda, m'he trobat amb una certa retirada d'algunes forces polítiques pel que fa a l'aplicació dels pactes de la Moncloa. Retirada que podria estar relacionada amb una actitud no tant mirant l'interès nacional com necessitats d'electoralisme. Jo crec que aquesta situació necessita una clarificació perquè hi ha una certa expectativa de trencar la sensació de confiança que crearen els acords, de posar en discussió la seva aplicació o d'aplicar-los de tal manera que només n'apareixen els aspectes negatius."

Després va fer referència al significat dels seus viatges recents: Unió Soviètica i USA.

—Em sembla —digué— que no es pot establir una comparació entre els dos viatges. A Moscou es tractava d'una reunió del Sòviet Suprem, i jo, als EEUU, no he intervingut al Congrés ni he tingut contactes amb dirigents oficials. Sí que he de dir que totes les conferències, col·loquis, seminaris... els he fet amb tota llibertat, sense que ningú no em posés cap dificultat: I que he entrat i he sortit dels EEUU com ho puc fer, per exemple, a Iugoslàvia, sense passar per cap control.

—Sobre les seves declaracions fent referència al leninisme, ¿què hi ha?

—Jo he dit allà que, en la meua opinió, en el proper Congrés el partit es declararà, en elaborar els estatuts, com a partit marxista. No he dit que abandonéssim el leninisme. He dit que, per nosaltres, una sèrie de concepcions del leninisme estan superades pel desenvolupament de les estructures econòmiques i socials d'avui, pels canvis que s'han produït, amb repercussions a Espanya i Europa. Nosaltres no podem definir les tesis leninistes en la seva totalitat i, per consegüent, la definició més exacta seria la de partits marxistes.

—¿Vostès seran el primer partit comunista únicament marxista?

—No, miri, n'hi va haver un altre: el partit de Lenin, que era només marxista. Crec que anem a fer el que feia el partit de Lenin.

—Això ¿els fa assemblar més als partits socialistes?

—Hi ha partits socialistes que són veritablement marxistes. Amb ells, els comunistes no hi tenim massa diferències.

—¿Què opina del viatge de Felipe González als EEUU?

—No he sabut massa què feia Felipe González, perquè no llegia la premsa espanyola, i la premsa americana deia molt poc d'aquest viatge. De tornada aquí, he tingut ocasió de llegir-ho. És clar que he fet una lectura molt ràpida, però he tingut la sensació que Felipe González ha anat als EEUU a dir que ell pot ser un fre més eficaç al comunisme que no el president Suárez. Naturalment, això defineix ja la diferència entre el viatge de Felipe González i el meu. A Felipe González, el va rebre l'Administració. Crec que també el va rebre la direcció de la Ford i d'alguna altra gran empresa. A mi em van rebre universitaris, intel·lectuals, artistes. Jo no he demanat suport per a la política del meu partit. I, per aquesta postura, tinc la impressió que Felipe González ha reprotxat a la política de Suárez que afavoreixi el Partit Co-

«No he dit que abandonéssim el leninisme»

munista i que empenyi així el Partit Socialista a una mena de front popular. És clar que aquest punt és erroni. Ara, jo considero que és normal el que ha fet Felipe González allà, perquè és evident que el tipus de relacions que existeixen entre els partits de la Segona Internacional i l'administració americana és diferent del tipus de relacions que existeixen i que poden arribar a existir entre els partits comunistes i l'esmentada administració.

—¿Tornaria a travessar un piquet de vaga?



—Jo, a Espanya, no he hagut de travessar mai pel mig de cap piquet. A Espanya, no he vist mai piquets tan estranys com aquell. Allà hi havia una vaga del personal dels menjadors de Yale, i era una vaga que no afectava el funcionament acadèmic: no hi havia cap piquet que interrompés la tasca docent de la universitat. El president del sindicat, dos dies abans, havia donat el seu acord perquè el meu programa s'acomplís. L'única vegada que jo he vist un piquet a Yale va ser el dia de la meua conferència de premsa, quan venien les televisions, els fotògrafs. Aquest piquet era compost per una dotzena de persones que havien preparat molt bé les seves pancartes. I en aquest piquet hi havien comunistes americans vinguts de Nova York, entre ells el tresorer del partit comunista americà, que no té res a veure amb Yale, i un grup que s'anomena espartaquista, del qual la premsa havia fet referència com un grup que en alguna ocasió havia estat manipulat per la CIA. Era un piquet de Nova York, no de Yale, i tenia un clar aspecte de manipulació política. Jo vaig travessar aquell piquet, i, de piquets així, en travessaria tantes vegades com fos necessari, perquè això no són piquets de vaguistes, això són piquets de manipuladors polítics que serveixen uns interessos molt determinats, els interessos dels qui no volien que la veu d'un dirigent comunista espanyol s'escoltés als EEUU. I així ho va reconèixer el mateix comitè universitari de suport a la vaga. De tota manera, jo vaig fer dues vegades declaracions de suport a la vaga.

Sobre les inversions americanes a Espanya, Santiago Carrillo va dir:

—Les inversions a Espanya no estan exposades a mesures governatives, qualsevol que sigui el govern que es pugui crear en aquest país. Em sembla que això és important en un moment que hi ha una certa vaga d'inversions a Espanya que contribueix a agreujar la crisi econòmica i que posa en perill els llocs de treball de centenars de milers de treballadors. Pensant en els interessos del país i en els interessos d'aquests centenars de milers de treballadors, jo he fet aquesta afirmació.

Carrillo es va referir també als contactes amb "montoneros", independentistes portorriquenyos, membres del F. Polisario i de l'OLP. Tot seguit, vàrem formular a Santiago Carrillo preguntes sobre les raons que hi hagi millors relacions entre socialistes i comunistes catalans que no a la resta de l'Estat.

—Una raó essencial és que, a Catalunya, aquestes relacions han estat millors perquè a Catalunya socialistes i comunistes han col·laborat des de fa bastants anys, tant a l'Assemblea de Catalunya, com al Consell, com, abans, a la Taula. A Catalunya hi ha una tradició de bones relacions entre els socia-

listes i els comunistes. Jo diria exactament entre el Partit Socialista de Catalunya i els comunistes. Crec que això influeix en el fet que les relacions siguin avui millors a Catalunya que a d'altres llocs on no hi ha aquesta tradició, perquè, com vostès saben, a escala d'Espanya, durant llargs anys el PSOE va fer una política anticomunista. Després, amb la desaparició de Llopiu, aquesta política es va atenuar, però a la pràctica només vam poder establir relacions de convergència ja molt a les acaballes del règim franquista.

—¿Què en pensa, de la declaració de l'Episcopat espanyol sobre la Constitució?

—Crec que tot allò que sigui raonable s'ha d'escoltar, dels bisbes com de qualsevol sector. Allò que no sigui raonable, almenys nosaltres, no ho escoltarem.

—¿Què opina sobre la posició del PCE respecte als pescadors alliberats pel Polisario?

—El PCE ha intervingut en aquest alliberament, però no ho ha proclamat, perquè no vol capitalitzar electoralment el que ha estat iniciativa de qui els ha tornat sans a casa seva.

Després de la roda de premsa, Santiago Carrillo va dedicar una llarga estona a prendre's una copa amb els periodistes. Es va tornar a parlar de l'actualitat política, però també de l'anècdota. Suposem que, per als lectors de Catalunya, és important, almenys, conèixer una de les seves afirmacions: "Jo no he sigut mai del Real Madrid", digué Carrillo.

ANTONI BATISTA

